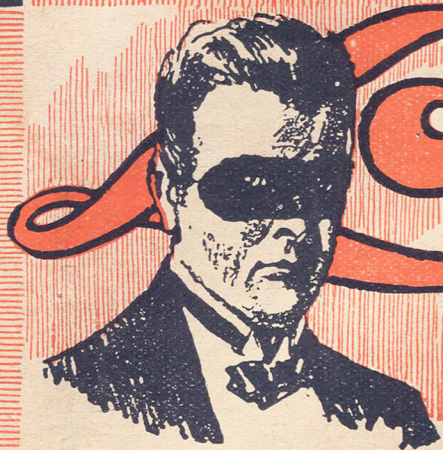

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1002

AL CAPONE'S WREKERS.

20 cent

Daar op den drempel stond Joan Clifford die hij met eigen hand door het luik had geworpen, in het hol vol water..... hoog opgericht, witter dan de dood.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Al Capone's Wrekers.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN BOODSCHAP VAN AL CAPONE.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een dag die stralend en warm beloofde te worden toen het levendig werd in de omgeving der aanlegsteigers, die in eigendom toebehooren aan een der grootste en duurste jachtclubs niet alleen van Nizza, maar van de geheele Azuurkust.

Aan deze steiger lag een zeer fraai jachtgemeerd, ivoorkleurig geschilderd, met een betimmering van lichtkleurig eikenhout, en dat op de voorsteven in koperen letters den naam Seahorse droeg.

De kleinste knaap in Nizza had U kunnen zeggen dat dit kostbare vaartuig, volmaakt zeewaardig, en waarmede zijn eigenaar trouwens den Oceaan was overgestoken, het bezit was van Mister Ted Moore, een yankee die zijn fortuin naar het scheen had weten te bewaren, en te behoeden tegen de beukende slagen van een steeds wassende malaise.

Het ranke vaartuig mat omstreeks 800 tonnen, het had een equipage van zes koppen, met inbegrip van den kapitein, John Mac'Lean, en kon gemakkelijk vierentwintig passagiers vervoeren die dan allen een ruime en geriefelijke hut met een voortreffelijk bed tot hun beschikking kregen.

Sedert een dag of drie had het vaartuig buitengaats voor anker gelegen daar het weder zeer schoon, en de zee als een spiegel was, maar Mijnheer Moore verwachtte gasten naar het scheen, en dan viel het wel wat moeilijk en tijdroovend hen allen per motorvletje van den vasten wal naar de ankerplaats op een paar mijlen uit de kust te brengen.

En nu Mohammed niet naar den berg toekwam, begaf de berg zich naar Mohammed, den zelfden morgen had de Seahorse het anker gelicht en was het haventje van Nizza binnengevaren, om ligplaats te kiezen aan een van de grootste steigers van de zoeven genoemde jachtclub, de „Royal.”

Men zag over het dek een paar matrozen in blauwe jersey's heen en weer loopen, welke kledingstukken versierd waren met den naam van het schip in gele zijde.

De kapitein stond op de brug, en gaf met luide stem eenige bevelen.

De eigenaar, die aan boord had overnacht, met eenige vrienden, liep met de handen op den rug, over het pas geschrobde dek heen en weer.

Hij was een groot man, omstreeks vijftig jaar oud, gitzwart nog, met ruige, donkere

wenkbrauwen en koolzwarte oogen.

Hij had verdacht witte tanden, prachtig gelijk, die meer op de kundigheden van een bekwaam tandtechnicus, dan op een ingrijpen van moeder natuur wezen.

Moore droeg een witflanellen pak, en daarbij een witte zeilpet met zilverdraad geborduurd, hetgeen hem eenigszins deed gelijken op wijlen den beroemden marschkoning Souza.

Het was even over tienem toen de eerste gast verscheen, die tamelijk veel haast scheen te hebben, want hij liep bijna op een drafje de pier af, links en rechts zoekend met den blik, totdat hij den naam van de „Seahorse” had ontdekt.

Want de vaartuigen leken, tenminste wat de grootte betreft, tamelijk veel op elkander en voor een leek waren zij in ieder geval niet zoo gemakkelijk van elkander te onderscheiden.

Het was een man van een jaar of dertig, lang en schraal, een spitsen neus en dicht op elkaar geplaatste muizenoogen.

Zijn grijs, ruim zittend pak deed hem inderdaad wel wat gelijken op een reusachtige muis. Hij haastte zich nu langs een stapel koffers en kisten, liep vlug de loopplank op, met zijn koperen leuning, en ging regelrecht toe op Moore, die hem begroette met de woorden :

— Welkom aan boord van de „Seahorse”, Mike Sloane, Je zult een prettige tijd hebben kerel !

— Dat hoop ik, zeide Mike Sloan droogjes. Ik kan wel een opkikking velen. Het laatste jaar is miserabel geweest. Toen ik je telegram kreeg in Marseille, heb ik dadelijk mijn valies gepakt, en ben hierheen gereisd. Maar ik moet je dadelijk spreken, Moore. Daarom kom ik juist als numero één. Ik heb beroerd nieuws voor je.

Moore trok zijn ruige wenkbrauwen hoog op, nam zijn pijp uit zijn mond, die hij zoo juist had gestopt en aangestoken, en vroeg :

— Het eenige beroerde nieuws voor mij zou kunnen zijn, dat „Red Ann” me op het spoor is gekomen ! Maar dat kan bijna niet. Die moet ergens in Florida zitten. Laat ze daar blijven het lieverdje. ik heb meer dan mijn bekomst van haar !

Maar Mike Sloane schudde het hoofd, en hij keek heel ernstig.

Hij zag een paar malen om naar de hardwerkende matrozen op den wal, die de bagage waren beginnen in te laden, greep Moore onder den arm, voerde hem naar den achterstevan van het bijna vijftwintig meter lange schip, waar zich niemand bevond, en vervolgde fluisterend :

— Het is erger — veel erger, ik heb Mo Tassini gezien !

Moore maakte even een beweging van schrik, heel even verbleekte hij, en toen vroeg hij even zacht :

— Wanneer — waar ?

— Nog geen uur geleden — bij de deur van het hotel „des Anglais.” Hij zag me niet, — en je weet dat ik vrij wat redenen heb, om me daar heelemaal niet over te beklagen. Ik behoef je zeker niet te vertellen, dat Mo een boezemvriend is van Al Capone — die zijn veroordeeling tot elf jaar celstraf voor een niet gering deel heeft toe te schrijven op jouw invloed op de rechters heeft te wijten. Dat vergeten ze daarginds zoo gauw niet. Capone heeft je bloedwraak gezworen en je weet wat dat voor een Italiaan beteekent.

— Hij zit voor tien jaren nog stevig opgesloten ! gromde Moore schouderophalend.

— Maar Mo Tassini niet ! En die is een boezemvriend van Al dat weet je. Je weet ook waarmee hij al bedreigd heeft toen jij nog in Chicago je kleine „Speak-easy” had.

Moore liet een onderdrukte vloek tusschen zijn blinkende, witte tanden uitrollen, spooog eens over boord, deed een krachtigen haal aan zijn pijp, en zeide toen onverschillig — maar die onverschilligheid was niet heelemaal echt :

— Tassini kan mij niets doen ! Hij zal wel wijzer zijn ! Ik heb al mijn vrienden hier bij me — en als het moest weet ik me Amerikaansch te verdedigen. Zag je hem alleen ?

— Heelemaal alleen ! En toch vertrouw ik het niet. Wat doet hij hier ? Hoe komt hij hier verzeild ? Geld had hij niet, voor zoover ik weet — wat hij had is in jouw zakken terecht gekomen.

— Dan had hij maar slimmer moeten zijn ! Ieder is op zijn eigen voordeel uit !

— Ik zal het niet tegenspreken — maar intusschen heb je in Capone en misschien nog meer in zijn vriend Mo Tassini een stelletje doodsvijanden gekregen. Maar man, herinner je toch, dat het nog geen vol jaar geleden is, sinds je de kogels om je ooren vlogen — en die waren uit de revolver van Tassini !

— Dat was in de Staten ! Zulke dingen doen ze hier niet. Hij zal het wel uit zijn hersens laten, om hier met een gepantserde auto en een paar revolvers te gaan rondrijden. Ik ben niet bang — en jij ziet spoken op klaarlichten dag, Mike. Ik ben niet van plan om mij hier mijn plezier te laten vergallen door zwartkijkers, als je dat maar weet ! Ik heb hard gewerkt om dit alles te kunnen koopen, en ik wil er van genieten.

— Als je er den tijd maar toe krijgt! bromde Sloane naar een sigaret in zijn wijden zak grabbelend.

— Och man, je verveelt me, zeide Moore knorrig. Tassini is natuurlijk louter toevallig hier. Stel je voor, dat die me zou zijn nagereisd!

— En waarom niet? Als het om een vendetta gaat, zijn de Italianen tot alles in staat!

— Klets! sneed Moore hem driftig het woord af. Ik laat me mijn genoeg niet vergallen. Ik heb de millioentjes met hard werken verdiend, en ik wil er ongestoord van profiteeren.

Sloane had wellicht gaarne, meesmuilend een ironische opmerking gemaakt over de wijze waarop Moore zijn miljoenen had verdiend, maar om velerlei redenen koos hij de verstandigste partij, en hield zijn mond.

Hij meende zijn plicht ten volle te hebben gedaan door Moore te hebben gewaarschuwd, en hij was zelf nog te jong, om zich verder met de zaak in te laten. Moore moest het dan maar zelf weten, als hij lichtzinnig wilde zijn.

Hij liet zijn blik over de pier glijden, toen hij eensklaps Moore weer bij den arm greep, en op een toon van verrassing en schrik zei:

— Wel alle menschen!

— Wat is er? vroeg Moore ruw, toch wel een beetje zenuwachtig geworden.

— Al weer een spook! Daar bij die groote, monumentale lantaarn, mijn kop er af als zij het niet is!

Moore tuurde met half dichtgeknepen oogen in de aangewezen richting, bracht zijn kijker voor het oog, en liet hem bijna dadelijk weer zakken met den uitroep:

— Wel vervloekt! Het is „Red Ann“!

— En ze komt regelrecht hier naar toe!

— Nu, ze kan lang wachten, voor ik haar meeneem, zeide Moore wraakzuchtig. Ik heb meer dan genoeg van die roode heks! Laat zij maar weer op het tooneel gaan dansen, als zij er lust in heeft!

En intusschen kwam een sierlijk, geheel in het wit gestoken figuurtje met een coquet, grappig klein hoedje, schuin op het rosblonde haar, op snelle trippelvoetjes steeds naderbij, en halverwege de pier begon een klein, in wit glacé gestoken handje al te wuiven, en wat later riep een vroolijke stem met een tamelijk ordinaar sterk Amerikaansch accent:

— Hallo, Ted! Leef je nog, ouwe jongen? Blij dat je me weer ziet? Wacht, ik kom bij je!

Moore keek de nog jonge vrouw met een ijskouden blik aan, zonder zijn leunende houding in het minst te veranderen, want zoeven was hij met beide ellebogen op de reeling van zijn schip gaan steunen.

— Ik zal je moeten verzoeken, Ann, je voet van mijn loopplank te nemen! zeide hij grof. Ik denk er niet aan, je hier aan boord te ontvangen alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Je hebt me destijds bedrogen met een kerel uit jullie orkest — een trommelslager nogwel! Als het tenminste nog maar een cellist of een trombonist was geweest — toen ik nog geen geld had. Je hebt het later nog eens gedaan, toen ik het wel had — en nu heb ik er mijn bekomst van. Ik zie je liever van achteren dan van voren, is je dat duidelijk genoeg?

De man en de vrouw keken elkander een oogenblik strak aan; op het gelaat van Red Ann lag een raadselachtige uitdrukking, die Moore pas later zou begrijpen. Haar oogen staken als messen, en onder haar schmink was zij een weinig verbleekt, toen zij vroeg:

— Weet je het wèl, Ted? Bedenk je je niet eens? Wil je me niet in genade aannemen?

— Neen dame — U kunt naar de hel loopen! zei Moore grijnzend, met een beleefde buiging.

De vrouw maakte een beweging van woede, bedwong zich onmiddellijk, en zei schouderophalend:

— Nu, zooals je wilt. Eerlijk gezegd Ted — ik heb je een kans willen geven! Ik heb je altijd wel mogen lijden, ondanks alles, want je was een geschikte kerel. Je moet het dan zelf maar weten — en ik wasch mijn handen in onschuld. Saluut — en jij ook, rammelend rif!

Het witgehandschoende handje wuifde weer eens, en het volgende oogenblik zag Moore Red Ann van den kant, dien hij naar zijn eigen zeggen prefereerde.

— Wat bedoelt ze? vroeg Mike Sloane, toen de jonge vrouw buiten het bereik van hunne stemmen was.

— Met dat rammelend rif? Wel, daar zal ze jou wel mee bedoelen! antwoordde Moore, die er uitzag alsof hij in een citroen had gebeten.

— Dwaasheid. Ik bedoelde natuurlijk, wat de beteekenis was van haar woorden.

— Daar heb ik niet op gelet. Ik heb trouwens zoolang ik haar ken, nooit de beteekenis begrepen van de woorden die zij sprak. En dat heeft niemand ooit kunnen doen. Overigens — zijzelve evenmin. Zij was net als die staatsman over wien Disdrely het wel eens had: Als zij begon te spreken wist zij niet waarover zij het zou hebben, als zij sprak wist zij niet waarover zij het had, en als zij was uitgesproken, wist zij niet waarover zij het gehad had.

Sloane keek zijn vriend Moore met zijn slimme muizenooogjes, onderzoekend maar zwijgend aan, toen ging hij even zwijgend naar zijn hut, die hem door een hofmeester was

aangewezen, begon zijn valies te ontpakken, en bovenop vond hij, in een keurig etui, zijn browning.

En toen pas begon hij te spreken en mompelde voor zich heen: dat is beter dan praten en gekheid maken als er gevaar dreigt.

Een half uur later ongeveer kwam de groote stroom der gasten van Moore opdagen, dames en heeren, luidruchtig en schreeuwerig en naar het schijnt voor het meerendeel landgenooten van den voormaligen, succesvollen dranksmokkelaar en houder van geheime speelholen, Ted Moore.

Neen, een scherp toezienner had onmogelijk met de hand op het hart kunnen verklaren, dat het een deftig, uitgezocht gezelschap was.

Daartoe waren de vrouwen te zeer geblanket en geverfd, te luidruchtig en te opzichtig gekleed, en daartoe waren de gezichten van de mannen wat al te weinig vertrouwenwekkend.

Voor het overige — bijna het geheele gezelschap was uit Amerika met den eigenaar van deze „Seahorse” mee over den Oceaan getrokken, en in Boulogne waren bijna allen van boord gegaan, en hadden een tochtje door Frankrijk gemaakt, terwijl Moore met een paar zijner trouwste vrienden aan boord bleef, en rondom Spanje heen dit uitverkoren plekje had bereikt, waar hij zijn gasten weer zou opwachten.

Om elf uur bevonden allen zich weer veilig aan boord, en het anker werd gelicht.

De Seahorse beschikte over een tweetal zeer krachtige en voortreffelijke Dieselmotoren, die met stookolie gevoed werden, waarvan zich een zeer groote hoeveelheid bevond in de ruime tanks, zoodat het schip gemakkelijk vijf of zes dagen onderweg kon blijven, zonder opnieuw den voorraad behoeven aan te vullen.

Het doe van Moore was, de Middellandsche Zee dwars over te steken en koers te zetten naar Kairo, waar men een week zou vertoeven, teneinde te paard of met kameelen, de woestijn in te trekken, en de beroemde pyramide te bezoeken.

Iedereen had zijn post betrokken, kapitein Mac'Lean stond op de brug, de marconist stond in zijn hut voor zijn prachtig toestel, de machinist en zijn helper waren in de heldere, ruime machinekamer, de hofmeester begon reeds te zorgen voor de lunch, en de drie matrozen schoten de kabels op, bevestigden de korte loopplank op haar plaats, en begaven zich vervolgens naar het vooronder.

De Seahorse was een kruiser, met zeer fraaie lijnen, en een flink, ruim achterdek, waarop een dozijn rieten ligstoelen gemakkelijk plaats vonden.

Ook het voordek was ruim en geriefelijk ingericht.

Tusschen de beide dekken verhief zich de brug, te bereiken langs twee trapjes aan stuur- en aan bakboord.

Het weer liet zich inderdaad schitterend aanzien, en geen wolkje viel er te zien aan den strakblauwen hemel.

Alle hutten op twee na, waren bezet en de stemming was heel opgewekt, toen de Seahorse de kleine haven uitvoer.

Mike had post gevat op de achterplecht, dicht bij de natievlag, en keek door zijn kijker naar de kust, toen hij een kleine beweging niet kon onderdrukken.

Op de pier zag hij een sierlijke, witte gedaante staan, onbewegelijk, en naast haar een man in een costuum van lichtgrijs flanel.

— Red Ann en Mo Tassini mompelde hij voor zich heen. Zijn zij bij toeval samengekomen? Of...?

Hij voltooide den zin niet, maar bracht zijn kijker weer voor het oog, en zag hoe het tweetal langzaam weer terugliep langs de pier.

Met het bloote oog was de Seahorse waarschijnlijk met moeite te volgen op dien grooten afstand.

Aanvankelijk bevond het fraaie schip zich in gezelschap van andere, meerendeels veel kleinere motorjachten en ook van fraaie zeilbooten, die echter in snelheid onmogelijk konden wedijveren met den snelloopenden luxekruiser van den Amerikaanschen drankmillionair.

Een uur later evenwel, omstreeks den tijd van de lunch, bevond de Seahorse zich bijna geheel alleen op de uitgestrekte wateroppervlakte, die nauwelijks door een windje gerimpeld werd.

De lunch was voortreffelijk, een der matrozen bleek een uitnemend kok te zijn, en de hofmeester verstond zijn vak van opdienen!

Er werd vrij wat wijn gedronken, en de uitbundige vreugde van het gezelschap had haar toppunt bereikt, toen eensklaps de deur van de ruime middenkajuit openvloog, en de marconist, een jongeman, op den drempel verscheen.

Hij was doodsbleek, zijn oogen puilden hem uit het hoofd, en in zijn rechterhand ritselde een stuk papier, waarop hij iets had geschreven.

Door een onverkaraabare oorzaak werd het bij zijn onverwachte verschijning plotseling doodstil, en allen staarden hem aan, terwijl hij zijn keel schraapte, en toen met een heesche stem tot Moore sprak, die onwillekeurig half van zijn stoel was opgerezen:

— Zooeven een radiogram opgevangen, afgezonden door ik weet niet welk station,

Mister Moore. Gaat deze klok boven het buffet gelijk ?

— Vervloekt — waarom doe je die zotte vraag ? schreeuwde Moore, die misschien nog dacht dat zijn marconist dronken was.

— Omdat wij, als zij gelijk gaat, nog vijf minuten te leven hebben, Mijnheer Moore. Luister maar naar het bericht, dat ik zoeven heb gekregen.

Hij bracht het papier bij zijn gelaat, maar hij moest eerst nogmaals zijn keel schrapen,

voor hij het trillende stem het volgende kon voorlezen :

— „Aan Ted Moore en de overige opvarenden van de Seahorse, saluut ! Het is thans vijf minuten voor half twee, om half twee zal A. C. zijn wraak gekoeld hebben op jou, Moore, en je heele zoodje ! Aan boord van je schip is een helsche machine verborgen, nauwkeurig op tijd gesteld. Je kunt nog trachten haar bijtijds te vinden — maar ik denk niet dat het je gelukken zal. Vaar ter helle.”

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

DOODSGEVAAR EN REDDING.

Het eerste geluid dat na de voorlezing van deze vreeselijke bedreiging gehoord werd was de hysterische, luide zenuwvlach van een vrouwelijke passagier, die het volgende oogenblik in zwijm viel en lang uit tegen het dek sloeg.

Er ontstond onmiddellijk een ongelooflijke verwarring en iedereen scheen het hoofd te hebben verloren. Instinctmatig snelden allen naar het dek.

Ted Moore zelf was lijkbleek geworden, en het barnsteenmondstuk van zijn pijp, die hij met trillende hand vasthield, rammelde tegen zijn voor de helft met goudgepulde tanden.

De stem van den voorlezer had zoo luid geklonken, dat een paar matrozen het op de voorplecht gehoord hadden, en zonder een bevel van den kapitein af te wachten, renden zij naar het achterdek en begonnen aanstalten te maken, een van de beide sloepen aan de davits buiten boord te draaien.

— Wie een hand aan de sloepen slaat zonder mijn bevel, krijgt een kogel door zijn kop! brulde aanstonds Kapitein Mac'Lean van de brug af en reeds blonk zijn zesloops, die hem maar zelden verliet in zijn vuist.

Maar een van de matrozen had reeds een luiden, waanzinnigen kreet geslaakt, wees op de sloep en gilte boven alles uit:

— Ze hebben er een gat uitgezaagd!

Een paar passagiers kwamen toeloopen, en het radeloze door elkaar schreeuwen werd nog erger — inderdaad vertoonde de reddingsboot op den bodem een vierkant gat, ter grootte van een hand!

Men vloog naar de andere sloep toe — op dezelfde wijze was die door een misdadige hand onbruikbaar gemaakt.

Men schreeuwde om een plank, om spijkers en om hamers, en intusschen ging de wijzer van de klok boven het hoofd van den kapitein met onverbiddelijke gestrengheid voort op zijn weg naar een verschrikkelijken dood!

Een paar vrouwen, waanzinnig van angst,

rukten als bezetenen aan de davit en gilden dat de booten toch moesten worden uitgezet.

Een ervan zwaaide naar buiten en zakte neer op het water, om onmiddellijk vol te loopen, en voor de verbijsterde oogen der terdood veroordeelden, in de diepte te zinken.

Nog drie minuten!

De kapitein scheen de eenige te zijn, die zijn kalme niet volmaakt verloren had, ofschoon ook hij zeer bleek was.

Hij had reeds zijn stuurman bevel gegeven, zoo snel mogelijk naar de helsche machine te gaan zoeken, ofschoon hij maar al te goed wist dat dit wel vruchteloos zou blijven — er waren teveel en te goede schuilhoeken en geheime plekjes op dit groote, zeewaardige vaartuig.

Voorts had hij den marconist onmiddellijk teruggezonden naar zijn post, en hem bevel gegeven, het sein S.O.S. in allerijl rond te zenden.

Nog twee minuten....

Het sein was gegeven, maar wat kon dat baten?

Heel in de verte waren eenige groote schepen te zien, die wellicht het sein zouden opvangen, en koers zouden zetten naar het ten ondergang gedoemde schip.

Maar wat kon dit baten? Het dichtstbijzijnde zou zelfs nog wel een kwartier noodig hebben, de plek te bereiken waar zich thans de Seahorse ophield.

Dichterbij waren eenige visschersschuiten, maar die hadden geen radiotoestel aan boord.

Toen kwam een van de matrozen op de gedachte, zijn roode zakdoek aan een handspaak te binden, en daarmee te gaan zwaaien, na zoo hoog mogelijk in de korte laadmast op de voorplecht te zijn geklommen.

Het leek inderdaad of een van de visschers daarginds het sein opmerkte en het roer wendde!

Maar toen wees de wijzer van de klok de vierde minuut aan, na de voorlezing van het

noodlottige radiobERICHT, en die redder in den nood zou te laat komen!

Toen maakte zich een verschrikkelijke opwinding van de rampzalige ter dood veroordeelden meester.

Een paar vrouwen die zwemmen konden, hadden zich, met al hun juweelen aan overboord geworpen, en zwommen tot op veiligen afstand van het veroordeelde schip.

Anderen liepen, met reddinggordels om, handenwringend heen en weder, en durfden zich ondanks deze bescherming niet aan die verraderlijke, groene zee toe te vertrouwen, totdat ruwe handen hen overboord wierpen, en zij half bewusteloos bleven rondrijven.

Dichtbij de voorplecht stond een vrouw met spierwit gelaat en krankzinnige oogen met de gebaren van een opgewonden pop, alles wat hout was en waarop zij de hand kon leggen over boord te werpen, nu en dan een kort droog lachje uitstootend.

Toen er nog dertig seconden moesten verlopen liet de matroos met zijn roode seinvlag, die wel begreep dat de visschersman veel te laat zou komen, zich zwijgend en snel uit de mast op het dek zakken, wipte met een enkele sprong van het dek over boord en begon met lange, rustige slagen in de richting van de visschersboot te zwemmen, die nu met volle zeilen naderbij kwam en toch te laat zou zijn, want de afstand bedroeg op zijn minst bijna een halve zeemijl.

Degenen echter die hem volgden met den blik, waanzinnig van angst, omdat zij zelven niet konden zwemmen, zagen tot hun verwondering, hoe deze man, na weinige ellen te hebben afgelegd, van zijn weg afweek en wat sneller toezwom op een eigenaardig, grijs voorwerp, dat zooveen boven water was verschenen, en dat er uitzag als de rug van een nijlpaard!

Het volgende oogenblik was de man boven op dien zonderlingen rug geklauterd, richtte zich op, bracht de handen aan den mond, en schreeuwde zoo luid hij kon:

— Spring dadelijk overboord, of gij zwemmen kunt of niet — wij zullen U redden!

Zij die in het water rondredven en zwemmen konden, volgden onmiddellijk dit bevel op, anderen grepen reddingboeien en zwemgordels, en lieten zich op goed geluk vallen, terwijl nog eenige opvarenden met geweld door anderen in het water moesten worden geduwd.

De laatste had ternauwernood het schip verlaten, of er klonk een doffe losbarsting, het geheele, prachtige vaartuig, scheen te stijgen als een in de borst getroffen paard, verhief zich bijna een meter van de golven, zonk er zwaar in terug, en begon toen te kapseizen met een

angstaanjagende snelheid, die allen dwong, zich zoo spoedig mogelijk te verwijderen.

Intusschen was er in den rug van het vreemde zeemonster een rond luik opengegaan, en een krachtig gebouwde man werd zichtbaar, met een gebruide huid, en die was, op een linnen broekje na, zijn eenig kleedingstuk!

Zonder zich een seconde te bedenken, liet deze reus zich in het water glijden en begon met het moeilijke reddingswerk.

Er dreven overal stukken hout rond, waaraan de schipbreukelingen zich wanhopig vastklemden, en deze hielp hij het eerst, en stond hen bij, terwijl zij met moeite op de gladde oppervlakte kropen van wat een duikboot van klein formaat bleek te zijn — nauwelijks twaalf meter van neus tot staart.

Toen er twaalf menschen aan boord waren geklauterd, zonk de boot reeds merkbaar lager, tot de golven bijna naar binnen spoelden, en de matroos die het eerst naar dit zonderlinge schip was toegezwommen, zeide met een krachtige stem:

— Nu niemand meer aan boord, of wij zinken! Het schip kan zooveel gewicht niet dragen!

— Maar allen zijn nog niet gered! jammerde de stem van Moore, die groenbleek vlak naast hem neergekniel was, verbluft en ontsteld over deze plotselinge tusschenkomst van een duikboot.

— De meesten kunnen zwemmen, en zij die het niet kunnen hebben een reddinggordel! hernam de matroos stroef. Gij denkt toch zeker niet dat ik mijn schip aan U zal offeren?

De man had het op zulk een toon van haat en minachting gezegd, dat Moore hem wat aandachtiger en niet zonder vrees bezag en toen toonloos herhaalde:

— Uw schip? Is dit vaartuig Uw eigendom? Maar.... je was toch matroos aan boord van de „Seahorse“?

— Dat was ik — maar niet om matroosdiensten te verrichten! antwoordde de zonderlinge schepeling op grimmigen toon. Het is echter nu niet de tijd om daarover te spreken. Uw schip zinkt, Mijnheer Moore! Laten allen zich zoo ver mogelijk van de draaikolk verwijderen, die ontstaan zal!

Het was maar al te waar. De ontploffing had waarschijnlijk een zeer groot gat in den bodem geslagen en het prachtige motorjacht stak nog slechts met een stuk van den voorsteven stijl uit de golven omhoog.

En toen, met een luiden knal en een gesis als van duizenden slangen, dook eensklaps dit laatste stuk onder water....

Een enkele man werd door de zuiging mee-

gesleept, maar kwam een halve minuut later, hijgend en bijna stikkend, weer aan de oppervlakte, en begon toen uit alle macht naar de duikboot te zwemmen.

Het was Kapitein Mac'Lean, die tot het allerlaatste op zijn post had willen blijven.

Alle schipbreukelingen waren nu op een of de andere wijze rondom de duikboot verzameld, waarvan het dek door het groote gewicht, nu bijna gelijk kwam met de oppervlak van het water, want allen hadden er zich aan vastgeklampt en sommigen wilden in hun angst op het dek kruipen, maar dan klonk weer de stem van den matroos, die luid beval:

— Niemand meer aan boord! Willen jullie dan allemaal naar de haaien gaan? De watertanks zijn geheel leeggepompt — het schip heeft het uiterste van zijn drijfvermogen gevergd. Jullie zijn toch mannen? Kunt U niet zwemmen Mijnheer Moore?

— Ik — jawel — ik kan zwemmen! mompelde de voormalige dranksmokkelaar, maar hij keek den ander aan met den blik van een ges'agen hond.

— Ga dan weg van mijn schip — maak plaats voor een van de vrouwen!

— Maar wie ben jij eigenlijk, dat je mij bevelen durft geven? schreeuwde Moore op een toon van wanhoop en woede. Heb jij dezen man aangenomen Mac'Lean, die eigenaar schijnt te zijn van een duikboot?

— Dat deed ik, Mijnheer Moore! riep de stuurman van uit het water. Ik nam hem inplaats van een onzer mannen die in Marseille ziek werd. Ik dacht dat hij Franschman was.

Moore wilde nog iets zeggen, maar de zonderlinge duikbooteigenaar schoof hem zonder veel oms'ag in het water, stak de hand toe aan een nog zeer jonge vrouw met platinakleurig haar, en die er jammerlijk uitzag met haar van angst verwrongen gelaat, thans ontdaan van zijn schmink en andere verfraaiingsmiddelen.

Op datzelfde oogenblik was de visscherschuit zoo dichtbij, dat men elkander kon praaïen.

En ook nu moest de matroos van de seinvlag weer helpen, want het bleek dat geen van die Amerikanen de Fransche taal voldoende machtig was om zich begrijpelijk te kunnen maken.

De treiler zette zijn jager uit, door twee matrozen geroeid, die behoedzaam naderbij kwamen, en niet weinig verbaasd waren op het zien van de zwaar overbelaste duikboot.

De eigenaar van dit vaartuig richtte zich dadelijk tot een der visschers, en zeide in onberispelijk Fransch:

— Willen jullie die menschen aan boord nemen? Je zult er tijd mee verliezen, laat je daar dus voor betalen, onthoudt goed den naam dien ik jullie zal noemen. Deze dikke man, met zijn gezicht van een zieke kikvorsch is Ted Moore, uit Chicago. Hij is buitengewoon rijk. Jullie patroon kan dus een behoorlijke schadeloosstelling van hem vergen. Neem eerst degenen aan boord, die niet kunnen zwemmen. Die heer daar in zijn pak van geel shantung, die een flauwte nabij is — deze dikzak, die toch wel op zijn vet moest kunnen drijven — deze dame, die wel zeer ongalant is behandeld door de zee, want die heeft haar een jaar of twintig ouder gemaakt, toen zij haar schoon spoelde! Wacht een oogenblik — zij mocht haar prachtig paarlencolier eens verliezen!

Tot groote verbazing van iedereen die het zag, knielde de zonderlinge matroos op het dek van zijn schip neer, maakte behendig het paarlencolier los van de rimpelige hals, die het droeg, wierp het door het ronde luik toe aan een derden opvarende, die zich daar beneden scheen op te houden en zeide luchtig:

— Beter dan dat het verloren gaat of beschadigd wordt! En vlug nu wat — ik ben volstrekt niet zoo gesteld op jullie gezelschap!

— Er waren zes menschen bijna verstijfd van angst en kou in de vlet getild, en de Fransche visschers roeiden het vaartuigje zoo snel zij konden terug naar den trailer, en toen pas ze. Mijnheer Moore vanuit het koude water, zich de natte haarslierten uit het oog strijkend, en opziende naar den gewaanden matroos:

— Zou je mij nu niet eens eindelijk willen vertellen, welke rol jij hier speelt man? Als deze duikboot jouw eigendom is — wat ben je dan — wie ben je dan? Waarom liet je je als matroos op mijn schip aanwerven? Stond je soms in verbinding met — Mo Tassini, met Capone?

— Klinkt dat wel erg waarschijnlijk Mijnheer Moore, vroeg de anders spottend. Er is heel wat moed toe nodig, om aan boord te gaan van een schip dat in de ucht zal vliegen. Ik weet werkelijk niet of ik zooveel moed bezit. Neen, ik wist niets van den aanslag — ik ken Mo Tassini niet persoonlijk — maar U kende ik des te beter! Ik heb kennis met U gemaakt — ongeveer drie jaar geleden, in een Speakeasy in Saint Louis! Neen, zoek maar niet in Uw herinnering — ik geloof niet dat wij iets zoudt vinden! Ik — ben sedert dien tijd erg veranderd! Maar daar is de vlet alweer terug — zes anderen kunnen gaan, en die zwemmen kan wordt beleefd uitgenoodigd, dat kleine eindje op eigen kracht af te leggen! Haaien zijn hier niet, het is heerlijk warm weer, en een

bad zal de geschokte zenuwen goed doen!

De vlet kwam, de vlet ging — en de duikboot rees ongeveer een decimeter hoog uit het water, bevrijd van het grootste deel van de zware vracht, die het ranke vaartuig dreigde te doen volloopen.

De vrouwen waren pas allen in veiligheid gebracht, en er waren nog maar zes of zeven mannen over, waaronder de kapitein, die ook nu pas als laatste, aan boord van den treiler wilde gaan.

Hij had geen oog afgewend van den matroos, die zulk een vreemde rol had gespeeld in het drama, en gromde nu tusschen de tanden:

— Dat kon je nog wel eens opbreken vriend, dat je blijkbaar met valsche papieren aan boord van de Seahorse bent gekomen! Wat was eigenlijk je doel?

— Wel, ik had een razzia onder de juweelen van de opvarenden willen houden antwoordde de matroos zeer kalm, en hij trok zijn tru over zijn hoofd en begon die met een glimlachend gezicht rustig uit te wringen, terwijl de zon zijn gladde, lichtbruine huid deed glanzan als gepolijst brons.

Moore en Mac'Lean keken elkander verstomd aan. Het was een grappig gezicht, want er was niets van hen te bespeuren dan hun twee hoofden met het sliknatte haar in slierten tot op hun neusworstei.

— Maakt hij gekheid? vroeg Moore op gesmoorden toon.

— Ik vrees van niet Mijnheer Moore, antwoordde Mac'Lean. Want het valt mij in dat hij nog geen vijf minuten geleden het parelsnoer van Miss Greenhorn gestolen heeft.

— Hoho, wat een leelijk woord! zeide de man met het naakte bovenlijf verontwaardigd. Dat wil ik niet meer hooren, hebt gij dat verstaan? Overigens, wat doen jullie twee eigenlijk nog hier?

— Ik kan niet zwemmen! zei Mijnheer Moore nederig. U zult me toch niet laten verdrinken?

De ander keek Moore een kort oogenblik met een duisteren blik aan, bukte zich eensklaps en beet Moore toe, met zijn grijze oogen in de zwarte van den dranksmokkelaar geboord:

— Heb jij nooit iemand gedood, Moore? Herinner je eens goed! Heb jij in je vorige beroep nooit met menschenlevens gespeeld? Mijnheer Mac'Lean, breng die kerel alsjeblieft weg, want ik word onpasselijk als ik hem nog langer zie. Ik geloof dat U een betrekkelijk fatsoenlijk man is, en misschien heeft U ook wel niet geweten wie eigenlijk Uw broodheer

was. Als U het wel wist en hem toch diende — des te erger voor U.

— Maar zeg dan tenminste wie je bent! schreeuwde Mac'Lean woedend. Wat is dit voor een schip? Een oorlogsvaartuig is het natuurlijk niet. Jullie Franschen gebruiken toch geen speelgoed?

— Ik ben geen Franschman, ik ben een Brit! antwoordde de matroos, ontdeed zich van zijn wijde blauwlinnen matrozenbroek, begon die ook kalm uit te wringen en droeg nu niets anders meer dan een korte, linnen zwembroek en ieder onbevooroordeelde zou hebben moeten toegeven, zelden of nooit een mannengestelte te hebben gezien, die zoozeer herinnerde aan de schoonste voortbrengselen der antieke beeldhouwkunst.

Het was alsof men daar een bronzen Apollo zag, of nog beter — een van die beide Worstelaars, door Praxiteles geschapen.

Maar Mijnheer Moore had er volstrekt geen oog voor en riep woedend:

— Ik zal de politie van Marseille op je af sturen. Je zult haar rekenschap geven van je daden, Brit of Franschman. Eén ding troost me — en dat is dat de juweelen aan boord van mijn schip, je neus voorbijgaan — jij schelm!

De matroos antwoordde niet meer, keek zwijgend op Mijnheer Moore neer, en wrong zijn laatste kleedingstuk uit.

Voor den laatsten keer kwam de vlet terug, en nam degenen aan boord terug die zich vastklampten aan de ringen en een soort van lage reeling rondom het ovale dek van de duikboot.

De visschers grepen opnieuw de riemen, en voor de laatste maal stootten zij hun kleine vaartuig af van de stalen huid der duikboot.

Kapitein Mac'Lean zwom met afgemeten slagen naast de vlet mede. Hij had zijn schoenen uitgeschopt.

Op een zacht bevel was de reus, die zooveel drenkelingen geholpen had, door de ronde opening in het dek in het binnenste van de duikboot verdwenen en nu stond daar de ranke, breedgeschouderde gestalte met het witte broekje en de bronzen huid geheel alleen en onbewegelijk op het dek van het stalen schip, met één hand rustend op het overeindstaande ronde deksel, die het ingangluik afsloot.

De vlet met Mijnheer Moore kon nauwelijks acht riemslagen ver zijn, toen zijn heldere stem luide over de golven galmde:

— Vaarwel, Mijnheer Moore — ik denk niet dat wij elkander zullen terugzien in dit leven — en de hemel beware mij er voor, dat ik het in het volgende zal doen. Ik zou U niet gaarne vergezellen naar de plaats waar gij heen gaat!

Gij hebt mijn naam gevraagd — ik zal hem U noemen. Ik ben John Raffles! En wat Uw leedvermaak betreft — daarvoor was geen aanleiding. Gij hebt zoeven gezegd, dat de buit aan boord van Uw schip voor mij verloren was gegaan. Ik geloof en hoop het tegendeel — want waarvoor heb ik anders een duikboot?

Er klonk een heldere lach over de rimpel-

looze golven, de bronzen gedaante verdween als bij tooverslag, het stalen ronde deksel sloot zich, en de duikboot verdween onder water en dit alles zoo vlug dat Mijnheer Moore nog lang niet door zijn middagportie vloeken heen was, toen er van het stalen schip al niets meer te bespeuren viel.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

DE DIAMANTEN SPIN.

John Raffles hing zijn uitgewrongen matrozenkleeding zorgvuldig en zonder overhaasting over een glazen stang, dichtbij een der elektrische lampen, opdat zij snel zouden drogen, want hij was een ordelievend man.

Vervolgens begaf hij zich naar de smalle voorkajuit, trok daar een lade open in een aluminium kast, vond er wat dunne, soepele kledingstukken in, wreef zijn huid eerst droog, trok de kledingstukken aan, en toen hij er mee klaar was, dacht hij al bijna niet meer aan Mijnheer Moore en aan het vreemde ongeluk, dat hem zelf misschien het leven had kunnen kosten.

Hij opende de smalle doorgangsdeur weer, kwam zoo in de machinekamer, waar echter van werkelijke machines niet heel veel te zien was, want die bevonden zich meer achter in het schip, en richtte toen het woord tot Charles Brand, zijn blonden blauwoogigen vriend, die zijn post bij het schakelbord en de handwielen geen seconde had verlaten.

— Brand, ik moet je eerst mijn dank betuigen over je verbazende nauwkeurigheid! Je was precies op het afgesproken uur ter plaatse, en dat was maar goed ook, want zonder jou had er het leelijk met mij en met veel anderen uitgezien.

— Die anderen interesseeren mij al heel weinig! bromde Brand verstoord. Ik weet alleen maar dat de zaak als mislukt is te beschouwen! Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

— Dat is in een paar woorden te vertellen! Moore heeft doodsvijanden, dat zul je wel weten. Een van hen moet een vriend zijn van Al Capone en heeft kans gezien, waarschijnlijk in een duikerpak, een helsche machine tegen de scheepsromp te bevestigen, die met een uurwerk nauwkeurig geregeld was. Hij was zoo vriendelijk, hiervan door middel van een radiogram kennis te geven, en zonder die romantische blufferij zouden er waarschijnlijk ook doden zijn gevallen.

— Zonder de Bruinvisch ook! zeide Brand

wraakzuchtig. Intusschen ligt daar nu de „Seahorse” op een diepte van veertig meters op den bodem van de Middellandsche Zee, en al je werk is vruchteloos geweest.

— Wat is dat dan eigenlijk voor een schip? Een zolderschuit? vroeg Raffles spottend.

— Het is een duikboot — je kunt er mee duiken — maar niet tot op zulk een groote diepte! hield Brand koppig vol.

— Sedert wanneer is veertig meter een groote diepte? vroeg Raffles verwonderd, met de Bruinvisch kan ik wel tachtig en als het moet honderd zakken. Bovendien vergis je je ook nog — ik geloof niet dat de diepte hier zoo groot is. Waarschijnlijk niet meer dan dertig meters, en misschien nog minder! Om 's hemelswil geen pessimisme, Brand. De mijne zijn er vol van en men kan de jouwe gereedelijk missen. Alles wel beschouwd doe ik niets anders, dan een eenmaal opgevat plan ten einde brengen.

— Ja, maar de vertooning was bedoeld om plaats te grijpen op de oppervlakte van de zee, en niet eronder! morde Brand nog. Maar toen hij zag dat Raffles slechts de schouders ophaalde, schikte hij zich in het onvermijdelijke, en alles werd gereed gemaakt tot de onderneming die in Raffles' oogen zoo weinig te betekenen had.

De Bruinvisch had een zoogenaamde schutkamer, een zeer eenvoudig werkend toestel met twee deuren, waardoor het heel gemakkelijk was, de duikboot onder water te verlaten — natuurlijk mits men gekleed was in een duikerpak.

En verder bezat de Bruinvisch een paar verbeteringen, eveneens van eenvoudigen aard en door Raffles aangebracht. Behalve de gewone uitschuifbare periscoop, die men nog steeds op alle oorlogsduikbooten vindt, bezat de bruinvisch ook een stel kijkvensters, ongeveer een handbreedte in doorsnede, van zeer doorschijnend, en toch duimdik kwarts gemaakt, en zeker even sterk als een staalplaat van vijf

millimeters dikte. Die kijkglazen hadden heel wat gekost, maar hun nut was ook onweersprekelijk. Onder zee varende kon men door die ronde ruiten heen alles waarnemen wat zich onder den zeespiegel bevond.

De lucht was voldoende ververscht in het kleine vaartuig, en dadelijk werd er aanstalten gemaakt om naar de plek te zoeken, waar het wrak van de rampzalige „Seahorse” gezonken was.

Heel langzaam zakte de Bruinvisch rechtstandig naar omlaag, naarmate het zeewater den tank binnenliep, en Brand hield strak zijn blikken gevestigd op den wijzer van den dieptemeter.

Toen deze een diepte aanwees van vijftwintig meter ging er een lichte schok door het stalen lichaam van de Bruinvisch, en het vaartuig lag stil. Het had den zandigen bodem bereikt van een der oudst bekende, en zeker een der belangrijkste zeeën ter wereld, een zee, aan welker boorden de beschaving der menscheid is opgebouwd.

— Je ziet dat het nogal meevalt, zeide Raffles lakoniek. En laat ons nu eens zien wat een eerste onderzoek aan den dag zal brengen!

Hij trad weer in de voorkajuit en schoof de stalen plaat ter zijde, die het venstertje van kwarts afsloot, wanneer dit buiten gebruik werd gesteld.

Daar beneden heerschte een geheimzinnige, groenachtige, bevende schemering, teweegebracht door de schuin invallende zonnestrallen.

Haastig en blijkbaar verschrikt door de komst van dien reusachtigen indringer schoten blinkende visschen voorbij. En in hun ronde oogen kon Raffles duidelijk hunne gewaarwordingen van vrees en verbazing lezen.

Maar spoedig werd zijn aandacht getrokken door een vormeloze massa die op nauwelijks veertig meters van de Bruinvisch verwijderd in een soort van kuil op den zeebodem scheen te rusten.

Het was alsof deze massa beschenen werd door een zoeklicht met groen glas ervoor. De straalbreking op deze diepte verleende een zonderling, spookachtig uiterlijk aan wat niet anders kon zijn dan de overblijfselen van een vaartuig.

Raffles riep Brand bij zich, deed hem plaats nemen voor het tweede kijkvenster, en zeide:

— Wat denk je ervan? Geloof je ook niet dat dit het wrak is van de Seahorse?

Brand keek scherp toe, en gaf ten antwoord:

— Ik meen den vorm van het schip te herkennen — alleen had ik steeds gedacht, dat de diepte van de Middellandsche Zee aanzienlijk grooter was!

— Wel, op sommige plekken is zij ook zeer diep — hier en daar tot duizend meters, en zelfs nog wel dieper. Maar er zijn hier bergtoppen in overvloed, en wij hebben hier zeker te doen met den breeden top van zulk een berg.

— Kan het soms een nog werkende vulkaan zijn, mylord? liet de zware stem van Henderson zich achter hun rug hooren.

Raffles wendde zich om, en antwoordde op deze vraag:

— Het zou wel kunnen, James, maar ik geloof het niet! Ongetwijfeld zijn wij hier in de buurt van een vulkanisch gebied. Ik behoef je maar te herinneren aan de Stromboli, de Etna en de Vesuvius — maar de vulkanen onder water zijn voor het meerendeel reeds eeuwenlang gedoofd.

— En als zij het soms niet mochten zijn, Mylord?

— Dan zullen wij dit wel merken, Henderson!

— Bijtijds?

— Dat is een vraag waarop ik je het antwoord moet schuldig blijven! antwoordde Raffles glimlachend. Zeebevingen worden meestal niet van te voren aangekondigd. Maar ik geloof je wel te mogen verzekeren, dat wij hier te doen hebben met een gewone tafelberg met een zeer breeden top. Vooruit, vrienden, wij zullen eens aan het werk gaan.

De duikerpakken, nauwsluitend, bestaande uit een weefsel van rubber en zeer sterke zijde, werden gereedgelegd, en vervolgens werden de toestellen voor de luchtverschingen zorgvuldig nagezien.

Ook deze waren vervaardigd volgens een vinding van Raffles, die steeds een hekel had gehad aan het meeslepen van de lange, lastige en zware luchtbuis, die nog altijd den duiker naar de diepten der zee vergezelt en die een kwetsbaar punt van zijn uitrusting vormt.

Raffles had in een ronde, stalen bus lucht weten te comprimeeren onder een druk van verscheidene atmosferen, en van de stalen buis voerde een kort buisje, nauwelijks twee decimeter lang op geregelde, door een uurwerk bepaalde tijden de zoo noodzakelijke zuur- en stikstof binnen den nog altijd onmisbaren koperen helm. De uitgeademde, bedorven lucht werd afgevoerd door een soort ventiel en de stalen bus met de samengeperste lucht kon heel eenvoudig, bij wijze van een ransel met riemen op de schouders worden bevestigd.

Raffles en Brand trokken met groote zorg hun duikerpakken aan, terwijl Henderson zou achterblijven om het schuthokje met zijn beide deuren te bedienen.

Dit hokje was niet grooter dan een gewone

muurkast, en er was ook bijna geen ruimte meer over, als er zich twee personen in bevonden.

De twee mannen voorzagen zich van breekijzers, korte schoppen, en koevoets, die in een lederen tasch aan hun gordel hingen, lieten zich schutten, opende de deur in de buitenwand, en traden buiten de Bruinvisch.

Hun weg was al zeer gemakkelijk. De bodem was zandig en vlak, en helde een weinig af in de richting van het wrak, dat zij door de glazen in hun helmen duidelijk konden zien liggen.

Na een paar stappen te hebben gedaan stond Raffles stil en wees met uitgestreken arm naar de voorsteven van het schip dat daar lag.

Brand echter moest nog een stap of tien doen, voor hij de koperen letters kon onderscheiden, die den naam „Seahorse” vormden.

Twijfel was dus nu niet langer mogelijk — de beide mannen hadden het wrak voor zich van het fraaie motorjacht, dat eenmaal het eigendom was geweest van een smokkelaar, een gevaarlijk „gangster” die nog niet eens zoo lang geleden persoonlijk tegenover Raffles gestaan had, in een verwoeden strijd op de Oostelijke kust van den Staat New York.

Het aan boord gaan kostte al heel weinig moeite. Het schip was een weinig op zijde gevallen, en men kon als het ware van den zeebodem zoo op het dek stappen.

Dan echter moest men zich overal aan vasthouden, want het dek lag met een helling van ongeveer 45 graden.

Alvorens echter aan boord te gaan, wenkte Raffles Brand, en nam hem mede naar die zijde van de kiel, die tamelijk hoog boven den bodem lag.

Brand maakte een beweging van schrik, toen hij een groot gat van onregelmatigen vorm in de kiel zag, een uiteenscheuring van de platen, die met zeer groote kracht moest hebben plaats gehad.

Het was geen wonder dat het schoone schip zoo snel gezonken was! Het gat was bijna drie decimeter in doorsnede, en geen waterdichte schotten zouden hier iets hebben kunnen helpen. Het was Brand nu ook duidelijk dat de helse machine waarvan Raffles hem gesproken had, niet bijtijds gevonden was, de helse schavuit, die het ding had aangebracht had dit aan de buitenzijde van de scheepshuid gedaan. Twijfel was nu niet meer mogelijk dienaangaande. Hij kon zelfs nog de overblijfselen zien van de stalen bom, zeker een soort van tijdgranaat, door een uurwerk geregeld.

Weer gaf Raffles hem een wenk, zij liepen

behoedzaam om het wrak heen, en klauterden toen tegen het schuine dek op. Op dat dek bevonden zich een zestal statiehutten, die in gebruik waren geweest bij den eigenaar en zijn gewichtigste gasten.

Raffles kende er natuurlijk de ligging zeer goed van, en hij liep dan ook zonder aarzelen toe op de hut, die zicht het dichtst bij de commandobrug bevond, en waarvan de deur was opengevallen.

Het licht drong hier maar zeer schaars naar binnen, maar Raffles schakelde zijn krachtige, tegen het zeewater beschermde en hermetisch afgesloten lamp in, meer dan duizend kaarsen sterk, en dus ruimschoots voldoende om ook onder water de duisternis te kunnen verlichten.

Hij bevestigde die lamp aan een stalen, met gummie overtrokken haak, die aan een snoer om zijn hals hing, en had nu beide handen vrij.

Zonder tijd te moeten verliezen met zoeken, zette hij onmiddellijk zijn koevoet in de voegen van een prachtige secretaire, en in een oogwenk had hij het blad ervan geopend, trok eenige laden open, schoof de doorweekte brieven en andere papieren ter zijde, vond een geheime bergplaats, wist ook deze gemakkelijk te openen, en nam er een ijzeren kistje uit, dat hij aan Brand toestak, die het dadelijk deed verdwijnen in de nog ledige tasch van zeehondenleder, die hij voor alle zekerheid had medegenomen.

Raffles onderzocht het geheime vak nog verder, en eensklaps zag Brand iets fonkelen en schitteren in het licht van de krachtige lamp.

Hij trad naderbij en zag dat Raffles op de palm van zijn hand een voorwerp hield dat scheen te leven.

Toch was het dood. Het was een zeer fraai staaltje van juwelierskunst, in den vorm van een zeer grooten spin, samengesteld uit louter diamanten, en waarvan het lichaam alleen bijna twee centimeter in doorsnede mat, terwijl de kromme pooten, die het diamanten beest dat zonderlinge uiterlijk van iets levends schenen te geven, ieder bijna vijf centimeter lang waren en bestonden uit afzonderlijke diamantjes, doorboord en aan een dik gouddraad geregen.

De oogen waren van lapis lasula en er liepen banden van robijn over den rug van het dier. Het was een zeer fraai en kostbaar stuk.

Brand keek naar het gelaat van Raffles.

Het vertoonde een peinzende uitdrukking, alsof hij diep ergens over nadacht.

Toen wierp hij met een plotseling, als onver-

schillig gebaar de diamanten spin in de wijdgapende tasch van Brand en zette zijn onderzoek voort.

Hij vond in een kristallen bakje in de aangrenzende slaapkamer nog een aantal zeer kostbare ringen, een linnen zakje met gouden, Engelsche ponden, zeker wel vijfhonderd in getal, en een portefeuille met totaal doorweekt bankpapier, maar dat zeer wel bruikbaar zou zijn als het eenmaal gedroogd was.

Dit alles werd in de lederen tasch verzameld, en toen gingen de twee mannen verder, drongen de hutten der damesgasten binnen en hier pas begon de jacht volgens Raffles werkelijk voordeel op te leveren — hij haalde daar een grooten oogst aan kostelijke oorhangers, haarsieraden, ringen, armbanden, halssnoeren van parelen en diamanten en andere kostbare zaken binnen.

Brand, die een goed oog op zulke dingen had, taxeerde de waarde van deze collectie op minstens veertienduizend pond sterling — oude waarde!

De zon was intusschen zoo dicht naar de kim gezonken, dat haar stralen slechts zeer schuin in het water doordrongen en weinig kracht meer hadden.

Bij het licht van de lamp dus, moesten zij het vaartuig weer verlaten, en nu was er al heel weinig van waarde achtergebleven.

De lederen zak pulde uit van de daarin verzamelde kostbaarheden, maar Brand droeg met vreugde dit gewicht over de zachtjes naar boven stijgende zandvlakte van den onderzeeschen bergtop naar de duikboot terug.

Henderson had hun nadering door een der kijkglazen gadeslagen en was op zijn post om de schutkamer leeg te pompen, zoodra Raffles daartoe het sein gegeven had.

Weinige minuten daarna konden de beide vrienden hun helmen afschroeven en weder met elkander spreken.

— Ik hoop dat je toegeeft dat het werkelijk de moeite waard is geweest? begon Raffles, den inhoud van den zak uitschuddend op het tafelblad.

— Ik erken het — het was zeker de moeite waard! gaf Brand berouwvol toe. Die spin is al heel bijzonder!

— Nietwaar?

— Alleen dat ding is zeker zesduizend pond waard!

— O, ik bedoel niet alleen de geldswaarde! hernam Raffles, de spin nauwkeurig beziende. Je schijnt niet te weten wat dit is?

— Welzeker — een kostelijk en zeer fraai bewerkt sieraad!

— Het is meer, Brand! Het is een soort

talisman! De drager van die juweelen moet onvoorwaardelijk gehoorzaamd worden door alle leden van de bende waartoe hij behoort, wanneer het hun getoond wordt. Niemand zal het dan ook in zijn hoofd krijgen, een ontvangen bevel in den wind te slaan, als het gegeven wordt door den man, die de diamanten spin bezit!

— Dan zou dus die Moore lid zijn geweest van een bende?

— Dat moet wel zoo zijn! En niet alleen lid — aanvoerder ook! Je zult wel begrijpen dat die diamanten spinnen slechts zeer gering in aantal zijn. Alleen de hoogstgeplaatsten van de bende van de Tarantella, bezitten dat onderscheidingsteeken. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat Tarantella de naam is van een dans niet alleen, maar ook van de giftige spin, die aan dien opwindenden Italiaanschen dans haar naam heeft gegeven.

— En ik die dacht, dat mijnheer Moore al lang van zijn rente leefde! riep Brand uit.

— Dat doet hij ook Brand — maar hij zal het leiderschap van de Tarantella hebben aangehouden — bij wijze van tijdverdrijf. Het wordt nu ook duidelijker, waarom Mo Tassini en Red Ann zoo fel tegen hem te keer gingen — zij behooren immers beiden tot de bende van „Den groenen driehoek”, die van oudsher een doods vijandin is geweest van de Spin! Wel, dit ding kan mij misschien nog wel te pas komen, en ik denk er dan ook niet aan, het uit elkander te halen of de steenen zelf te verslijpen.

Raffles had het prachtige sieraad zorgvuldig drooggewreven zoodat het flonkerde in het licht van de electrische lampen en bergde het toen zorgvuldig weg.

De beide vrienden trokken hun duikerpakken weer uit, en ondertusschen deed Henderson de duikboot langzaam en behoedzaam weer naar de oppervlakte stijgen maar niet nadat hij zich door de periscoop overtuigd had, dat er geen vaartuigen in de buurt waren.

Heel in de verte waren nog eenige visscherspinken aan het visschen, maar die konden geen gevaar opleveren.

Het luik werd weer geopend, en de frissche lucht stroomde naar binnen.

Raffles en Brand aten wat, want zij waren hongerig geworden, en intusschen voer de Bruinvisch, door Henderson bestuurd, aan de oppervlakte behoedzaam naar de kust, in de richting van Nizza.

De zon stond op het punt, onder te gaan, toen Brand, die met zijn armen op den rand van het ronde luik leunde, en de heerlijke zachte zeewind insnoof, haastig een kijker greep.

en voor zijn oogen bracht, en een uitroep slaakte.

— Wat is er ? vroeg Raffles, die naast hem kwam staan.

— Dat schip daar, grijsgeschilderd, en dat recht op ons afkomt ?

Raffles hoefde de hem toegestoken kijker niet eens te gebruiken.

Hij kneep zijn oogen alleen wat dicht, keek in de aangeduide richting, en zeide toen kalm :

— Wij zullen voorzichtiger doen, als wij duiken. Het is politie, het is een boot uit Menton, als ik mij niet vergis. Ik ken die hoog op het water liggende, grijze vaartuigen

wel.

— Zou dat op ons bedoeld zijn ? vroeg Brand, allesbehalve gerust.

— Dat geloof ik haast niet Brand ! Maar Moore zal waarschijnlijk, zoodra hij weer vasten grond onder de voeten had, de politie in kennis hebben gesteld van den aanslag op zijn schip.

Om het duidelijker uit te drukken — hij had een aanslag wegens poging tot moord ingediend tegen Mo Tassini, en nu komt de politie naar de bewijzen zoeken — die op den bodem der zee liggen, twee uur varens van deze plek ! Henderson — klaar om te duiken !

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS BOVEN DE AARDSPLEET.

Een nacht was heengegaan over de gebeurtenissen in het vorige hoofdstuk beschreven.

De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen een zeer kleine duikboot zich langzaam voortbewoog in Noordelijke richting, op ongeveer drie zeemijlen van het kleine havenplaatsje Antibes, dat echter een zeer groot en weelderig vreemdelingenverblijf daarbij is.

Denzelfden naam draagt de Kaap die een paar mijlen in zee steekt, en die de prachtige, ruime baai van Nizza helpt vormen.

Het dek van de duikboot stak nauwelijks een paar centimeter boven het water uit, het luik was zoeven gesloten, en ieder oogenblik kon het schip zich in enkele seconden aan het gezicht onttrekken, hetgeen ook wel noodig was, want het was hier zeer druk van vaartuigen van allerlei aard, meerendeels plezierjachten, wit geschilderd, en met een vroolijke, levenslustige bemanning aan boord.

Sedert een paar uren ving Brand met grooten ijver alle radiogrammen op, die maar tot hem wilden komen, en hij was om vier uur in den morgen vrij goed op de hoogte van alles, wat er in zake de „Seahorse” en den aanslag gebeurd was, en nu bracht hij rapport uit van Raffles, terwijl de Bruinvisch zachtjes en behoedzaam voortgleed op haar weg naar de kust, klaar om elk oogenblik het roer te wenden en koers te zetten naar de kust van Afrika.

Brand raadpleegde een stukje papier, dat hij volgebrabbeld had met korte, stenografische aantekeningen en begon:

— In de allereerste plaats zoeken ze met grooten ijver naar Mo Tassini en naar Red Ann. Die hebben er blijkbaar bijtijds de lucht van gekregen dat de aanslag mislukt was, en zijn gevluht, ofschoon niemand schijnt te kunnen begrijpen, waar zij zoo eensklaps gebleven zijn.

— Marseille heeft een vliegveld, Brand! Er is een dienst, niet alleen op Parijs maar ook op Algiers en Barcelona. Is daar onderzoek ingesteld?

— Ja. Er is geen sprake van dat zij te Marseille kunnen zijn opgestegen.

— Nizza heeft een groot, en zeer goed ingericht vliegveld ten behoeve van de Aero Club.

Zij zouden een toestel gehuurd kunnen hebben.

Ook dat is onderzocht. Er is in den loop van gisteren geen enkel toestel opgestegen met een man of een vrouw of een paar aan boord, die ook maar in de verste verte beantwoordden aan hun signalement.

— Dat signalement is dus rondgestuurd?

— Naar alle richtingen, — Telefonisch, telegrafisch, radiografisch. Naar het schijnt heeft Moore een belooning van vijftigduizend francs uitgelooft, uit te betalen aan degenen, die er zorg voor dragen dat Tassini gearresteerd kan worden.

— Daar schijnt hij groot gewicht aan te hechten! zeide Raffles meesmuilend. Geen wonder — Tassini behoort tot die soort van menschen, die hun taak niet onafgemaakt willen of kunnen laten! Moore moet ten onder gebracht worden, hij leeft nog, het werk moet dus vroeg of laat nog voltooid worden en het liefst vroeg. Verder, als ik je verzoeken mag.

— Er is geen spoor nog van Tassini of Red Ann teruggevonden. Er is onderzoek gedaan aan alle Spoorwegstations.

— Ook bij alle bootverhuurderijen?

— Zonder onderscheid! Intusschen houdt de politie rekening met de mogelijkheid dat het misdadige paar een eigen boot heeft gehad, zonder dat dit bekend is geworden. Maar alles wat Marseille, Nizza, Menton, Cannes en andere havenplaatsen maar aan politiebooten te missen hadden heeft den geheelen dag van gisteren en ook des nachts gekruist, en natuurlijk is aan alle Afrikaansche kuststeden bericht gezonden en hebben de autoriteiten van de Spaansche Kustzone het verzoek ontvangen, duchtig op te letten.

— Het is maar de vraag of die autoriteiten op dit oogenblik niets beters te doen hebben, Brand, zeide Raffles schouderophalend. Heel Castilië kookt als een heksenketel, Barcelona is in opstand, de Royalisten roeren zich, en de Anarchisten stoken het vuurtje nog wat aan. Waar logeerden die twee eigenlijk toen ze de aanslag beraamden?

— Zij moeten in Nizza gewoond hebben.

— Is hun overhaast vertrek opgevallen ?

— Wel, zij zijn eenvoudig niet naar hun hotel teruggekeerd, en hebben daar hun bagage in den steek gelaten. Het was trouwens niet heel erg veel. Een paar valiezen met kleederen. Hun geld moeten zij in ieder geval bij zich hebben gehad, want de woedende hoteliers vonden geen sous van waarde in hun logeerkamers.

— Het is vreemd ! zeide Raffles peinzend. Men verbergt zich niet zoo heel gemakkelijk aan de Côte d'Azur.

— Kunnen zij de bergen niet zijn ingevlucht ?

— Brand — de Azuurkust is geen Corsica en ook geen Sicilië. Natuurlijk zijn er genoeg eenzame, en moeilijk toegankelijke plekken in den Alpenketen, maar hoe zouden die twee menschen daar kunnen leven, zonder van honger om te komen ? Ik zie die vrouw al een bestaan leiden, zich voedend met boschbessen en paddenstoelen. Neen, dat hebben zij heel zeker niet gedaan. Nog minder, waar hun wraakplan niet voltooid is.

— Misschien houden zij zich op bij een medeplichtige, die nog niet verdacht is ? opperde Brand.

— Daaraan heb ik ook juist gedacht. Nu wij zullen het wel zien, denk ik. Heb je nog iets anders van belang mee te deelen ?

— Nog iets, dat jou persoonlijk raakt ! De politie heeft gisteren het wrak nauwkeurig onderzocht en natuurlijk niets gevonden — behalve een zekeren naam die maar al te duidelijk leesbaar op een deur was aangebracht.

— Mijn visitekaartje Brand ! Een onschuldige grap. Voor ik het wrak verliet, schilderde ik met teer mijn bescheiden naam ten afscheid op het witte hout van een deur. De politie is er toch niet boos om ?

— De politie spuwt vuur, mijn waarde ! En Moore houdt haar natuurlijk bij dat vuurspuwen gezelschap ! De man is buiten zichzelf van woede, nu hij zelfs zijn juweelen niet heeft kunnen redden — en zijn gasten zijn nog kwader die denken er zelfs over, om hem voor schadevergoeding aan te spreken ! Bedenk dat zij hier geheel en al berooid in een vreemd land staan ! En dan de journalisten, hernam Brand klagend. Men acht de zaak zeker van groot gewicht, want de persmusketen zijn uit alle hoeken van Frankrijk, per trein, per auto en zelfs per vliegmaschine komen aanzetten ! Moore is naar het schijnt geen onbekende, en het opblazen van een jacht van meer dan vijfhonderd duizend dollar, midden op de Middellandsche Zee, komt niet iederen dag voor !

— Dat spreekt vanzelf. Hoe staat het met

die radiografische bedreiging van Mo Tassini ? Heeft men al ontdekt, van welken zender hij gebruik heeft gemaakt ? Het moet natuurlijk een geheime zender zijn geweest.

— Neen, dat is nog niet ontdekt. Men zoekt er naar. Er moet hier ergens in de buurt een amateur zijn, die er een geheimen zender op na houdt, en ze beginnen te gelooven, dat Tassini die man kende, en van zijn zender gebruik heeft gemaakt.

— Anders nog iets van belang ?

— Neen, dat is ongeveer alles wat ik heb opgevangen. Het was trouwens lastig genoeg. De heele aether zat stampvol berichten ! En veel is mij ontgaan, omdat het met geheime teekens werd overgebracht. Heele reeksen cijfers, waarvan ik niets begreep.

— Dat is dan de politie geweest — of misschien waren het de heeren diplomaten ! Die plegen zich wel eens meer te bedienen van een taal, die voor geen enkel gemiddeld mensch begrijpelijk is.

— En nu moet ik besluiten met het ergste, Edward — de heele kust van de Middellandsche Zee wordt scherp bewaakt ! Er kan geen mailboot, maar ook geen visschersschuit meer binnenvallen, ook niet in de kleinste haven, of er moet dadelijk een onderzoek worden ingesteld aan boord !

Raffles haalde de schouders op.

— Voor mij heeft die bewaking niets te beteekenen, Brand — omdat ik overal en steeds mij kan verbergen. En Tassini zal wel niet zoo dom zijn, aan boord van een vaartuig te vluchten, en met datzelfde vaartuig zijn poot weer in de klem te steken, door ergens een haven binnen te loopen. En ik zelf — doet men mij niet de eer aan naar mij te zoeken ?

— Wat dat betreft — je kunt trotsch zijn ! Uit Marseille zijn niet minder dan twee torpedo-bootjagers en een onderzeeboot ontboden.

— Allemaal voor mij alleen ? vroeg Raffles glimlachend. Nu, dan mag ik niet klagen over gebrek aan belangstelling. Ja, dan zal er weinig op overschieten, dan dat ik mijn oude schuilplaats maar zoolang ga opzoeken !

— Je bedoelt de kloof bij Antibes ?

— Ja, die heeft ons altijd een voortreffelijke schuilplaats opgeleverd.

— Maar waarom ons niet eenvoudig door de Straat van Gibraltar verwijderd, en ons schip eindelijk weer eens gebracht waar het toch eigenlijk behoort — in de kleine, goedbeschutte kreek ten Zuiden van de havenplaats, waaraan jij je naam Lord Aberdeen ontleend hebt !

— Waarom, Brand ? Omdat ik dan het slot van deze comedie zou missen, en dat zou

mij spijten! En dat kan zeer belangwekkend zijn — en voor mij misschien voordeelig ook! Die Tassini is geweldig rijk, en hij is op dezelfde schandelijke wijze rijk geworden als de man, die hij heeft willen dooden! Neen, ik ga hier voorloopig nog niet weg. — Houdt aan op kaap Antibes, Henderson! riep Raffles met stemverheffing tot den reus, die achter het kleine stuurwiel stond, en zijn blikken gevestigd hield op het instrumentenbord, ter hoogte van zijn oogen, vlak naast den spiegel van de periscoop.

Henderson knikte, en een kwartier lang sneed de Bruinvisch een wit spoor door de groene golven, totdat Raffles het geraden achtte onder te duiken, want het werd nu gevaarlijk druk.

Het ronde luik werd hermetisch gesloten, de periscoop werd een paar meters uitgedraaid, en bijna even diep zank het ranke vaartuig onder water, zoodat er zoo goed als niets meer van te bespeuren viel, niet anders dan het smalle streepje schuim, hetwelk de periscoop door de vaart van de boot achter zich liet.

Maar op een mijl ongeveer uit de kust, werd ook die periscoop ingehaald, en nu nam Raffles zelf achter het stuurrad plaats, want hij kende hier de kust als geen ander, en het kwam thans op een fijne, gevoelige hand aan!

De plek waar Raffles thans achter het stuurrad stond, was omtrent drie meter van de beide kijkvensters verwijderd. En daar het brandende elektrische licht het scherp zien zeer bemoeilijkte, draaide Brand een soort van wijden koker omlaag, een heel eenvoudig toestel, vervaardigd uit dun plaatblik, aan het eene uiteinde voorzien van een verwijding, die er uitzag als het paviljoen van een trompet, en aan het andere uiteinde aansluitend tegen den stalen, verhoogden rand van het ronde kijkglas.

Door het dicht bij de opening te brengen kon Raffles het valsche licht afsluiten en kon hij alleen zien wat zich recht voor hem bevond.

Brand had intusschen plaats genomen voor het andere kijkglas.

In het eerst kon hij niets onderscheiden, hij zag niets dan visschen, zonderling gevormd, die snel door het water schoten, maar toen doemde op eenigen afstand een donkere massa op, als bezaaid met diamanten, en hij wist dat dit de rotsachtige kust van Frankrijk was, overal gespleten en gekloofd en dat schitteren werd veroorzaakt doordat de zonnestralen op de glimmende schilvers, kanten en ribbels van het rotsgesteende schenen.

Men zou zich moeten haasten, want reeds begon de zon naar de kim te neigen en als dit

hemellichaam geheel verdwenen was, zou Raffles zijn krachtig zoeklicht moeten opsteken, en dat was op deze geringe diepte altijd een gewaagde onderneming.

Brand wist dat er nog een ander gevaar dreigde — kort voor de duikboot onderdook, had hij aan den noordelijken gezichteinder, aan bakboord — een tweetal watervliegtuigen gezien, die laag boven de zee cirkelde. En ook in den oorlog is het vliegtuig de gevaarlijkste tegenstander geweest van de duikboot, omdat de bestuurder van het eerstgenoemde toestel bij helder weder tot op wel tien meter en zelfs dieper de voorwerpen onder water kan onderscheiden!

Hij kon dan de oorlogsschepen waarschuwen, nauwkeurig de plek aangeven, en dikwijls genoeg maakten een paar granaten een plotseling en vreeselijk einde aan het bestaan van de ontdekte duikboot.

Er was dus aanleiding genoeg om een weinig spoed te betrachten.

Brand bemerkte hoe Raffles de vaart van zijn schip vertraagde, hoe de Bruinvisch behoedzaam naar links en toen naar rechts koerste, en toen zag hij plotseling hoe een soort van spitsboog een smalle, in een punt uitlopende poort zich als het ware voor het vaartuig opende en hoe Raffles zijn schip daar zeer voorzichtig en behoedzaam binnenstuurde.

Een kort oogenblik was het stikdonker, en toen spoot plotseling een straal helder wit licht uit de Bruinvisch, die de wanden verlichtte van de smalle kloof, waarin zij nu als tastend en heel langzaam voortschoof — want die wanden waren zeer nabij, en aan weerskanten ternauwernood een meter van de stalen buitenwand van het vaartuig verwijderd.

Die wanden leken van bassalt te zijn, rood dooraderd, en glinsterend als van zilver en robijnen. Het was ongetwijfeld een fraai schouwspel, maar Brand dacht toch in de eerste plaats aan het gevaarlijke van dezen tocht, dien hij nu voor de derde maal maakte.

Omtrent twintig meter verder, dat wist hij, mondde deze kloof uit in een groote uitholling, een soort van onderaardsch hol, dat zelfs bij vloed niet geheel vol liep, en waarbij er steeds genoeg water bleef staan, om er de Bruinvisch geheel door te bedekken.

De kloof zelfs echter stond altijd onder water, tenminste wat den toegang naar zee betreft, en het zou dus al heel moeilijk zijn voor vijanden van welken aard dan ook, om de Bruinvisch tot hier te achtervolgen. Zelfs een duikboot zou het niet kunnen, want er is geen enkele natie ter wereld, die haar oorlogsduikbooten

zoo smal en sierlijk bouwde als Raffles de zijne had vervaardigd!

Daar was het hol reeds, meer dan tien meter hoog, ruim twintig meter breed, en bijna even lang, en toen de boot eindelijk stillag, midden in die spelonk, doofde het licht, en Raffles gaf bevel om het luik te openen.

Henderson schroefde de bouten los, de ronde stalen deksel werd opgeklapt, en Raffles beklom het stalen laddertje, en bijna onmiddellijk hoorde Brand zijn uitroep van verbazing.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Hoe laat is het? was de wedervraag van Raffles.

— Het is nog geen half zes! gaf Brand verwonderd ten antwoord, na zijn horloge bij het elektrische licht te hebben geraadpleegd.

— Dan moet de zon nog een uur schijnen! het is vreemd. Kom eens hier buiten op het dek, Brand.

Brand klauterde haastig het korte laddertje op, en zag daarboven de schimachtig van onderen belichte gestalte van Raffles, die wijdbeens op het smalle dek van zijn schip stond, met de vuisten in de zijde gesteund, en onderzoekend scheen rond te zien.

— Merk je niets bijzonders? vroeg Raffles, zoodra Brand naast hem stond.

— Wat valt er voor bijzonders te merken?

— Dat is juist het eigenaardige — dat er niets te zien valt! Komaan, Brand, je geheugen laat je toch niet in de steek? Je moet je toch herinneren dat het hier nooit volmaakt duister was, als men hier overdag binnenvoer.

— Dat is waar! riep Brand op levendigen toon. Boven onze hoofden was altijd een zwakke schemering. Er moet daar in het steenen gewelf een kloof zijn geweest, een vrij breede spleet, slechts ten halve afgesloten door wat wild struikgewas.

— Zoo is het, Brand, antwoordde Raffles. Den eersten keer hebben wij het eens onderzocht, niet zonder moeite, want dat gat was lastig te bereiken en wij hebben toen de nuttige ontdekking gedaan, dat men door dat gat naar buiten kon kruipen! Wij bevonden ons toen ter halver hoogte op de helling van een woesten, schaarsch begroeiden berg, of beter gezegd van een klip, en nergens was iets van menschen of van hun woningen te zien! Van de plek waar wij toen stonden, zagen wij het puntje van Kaap Antibes, en met een kijker konden wij de pier van Nizza en den vuurtoren van Menton zien. Maar nu is het hier geheel donker. Vindt je dat niet zonderling?

— Een aardverschuiving misschien?

— Dat komt me onwaarschijnlijk voor! De vorm van het hol zelf is geheel ongewijzigd

gebleven. De spleet was wel drie meter lang, en ruim een meter breed — als er door zulk een groot gat aarde was gevallen, genoeg om het te verstoppen, dan had ook dit heele hol vol moeten geraken! Toch is het gat verstopt. Waardoor? Ik moet het weten! Schakel de looplamp in en reik ze mij toe, James!

Het bevel werd dadelijk opgevolgd, het bovenlijf van den reus werd zichtbaar, en Henderson stak Raffles het handvat toe van de krachtige lamp.

Raffles richtte het schijnsel langzaam naar alle hoeken van dit eigenaardige, onderaardsche hol. De eb was een uur geleden ingetreden, en hier en daar viel reeds de rand droog van een soort van smal, steenig strand, dat rond den geheelen wand scheen te loopen, behalve natuurlijk daar waar de poortvormige kloof naar zee in het hol uitmondde.

Er was volstrekt niets bijzonders te ontdekken. Overal was het donkergrijze basalt hecht aaneengevoegd. Van een aardverschuiving kon geen sprake zijn. Machtig en sterk, onwrikbaar, verhieven zich daar de geweldige wanden.

Toen richtte Raffles het licht van de lamp naar omhoog, en op het zelfde oogenblik ontsnapte de beide mannen een uitroep van verbazing.

Het gat in het verwulft was er nog altijd — maar het was geen wonder dat er geen licht meer doorheen kon vallen, hoe weinig ook, want dat gat was als het ware overbrugd!

De twee mannen telden drie balken van T-ijzer, die vrij nuchter aandeden, op een onderlingen afstand van ongeveer een meter, en tegen het roesten dik met menie bestreken. En over die ijzeren balken lagen geteerde, dicht aaneengesloten planken en men zou kunnen denken aan een vriendelijken maatregel van een bezorgd Stadsbestuur, hetwelk de vreemdelingen wilde beschermen, tegen een waarschijnlijk doodelijken val in de diepte als niet tusschen de eerste en de tweede ijzeren balk iets zichtbaar was geweest bij het krachtige licht van de lamp, dat in een brug of afdekking wel zeer overbodig mocht heeten.

Dat iets was het ijzeren beslag van een stevig luik, waarvan men zeer duidelijk de naden en kieren kon onderscheiden.

Raffles en Brand keken elkander een oogenblikje zwijgend aan, en toen begon Brand, met een stem waarin zijn verwondering doorklonk:

— Dat is zeker iets merkwaardigs! Een luik — een vloer!

— Een luik en een vloer behooren meestal tot een huis, Brand. We moeten dus aannemen, dat hier in betrekkelijk korten tijd, en zonder

dat wij dit geweten hebben, door een of anderen excentrieken natuurbewonderaar een huis is neergezet, want het is nauwelijks zes maanden geleden, dat wij hier voor de laatste maal geweest zijn.

— Die huizenbouwer en natuurliefhebber moet dan inderdaad zeer excentriek zijn geweest merkte Brand op met een peinzende, zorgelijke uitdrukking op zijn jong, blozend gezicht. Want iedereen heeft gaarne een wijnkelder onder zijn huis — maar dit is al een heel bijzondere kelder, vindt je ook niet?

— Zeer bijzonder, Brand! antwoordde Raffles afgemeten, den blik strak op het luik gericht. En dat luik zal dan ook wel een andere bestemming hebben, dan doorgang te verleen aan een deftigen butler, die voor zijn meester een flesch....

— Doof alle lichten, Henderson!

Raffles was zichzelf zeer snel in de rede gevallen, met een zonderling veranderde stem.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd het stikdonker.

— Naar beneden! fluisterde Raffles en duwde den verbaasden Brand naar beneden, het laddertje af.

Hij zelf volgde en trok het ronde luik, tot op een handbreedte dicht.

In de stilte klonk het geluid van een zwaren grendel die wordt weggeschoven, een zeer zwak licht werd zichtbaar, toen klonk er eensklaps een gerucht als van een korte worsteling, gevolgd door een rauwen gil, als van een beest in doodsnood, de plons van een zwaar voorwerp in het water, een plassend geluid — en toen werd het weer doodstil....

Stil en stikdonker.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

HET COMLOT.

Raffles duwde snel het luik weer geheel open, en beval op zachten toon :

— Maak licht, Henderson ! Brand, neem de looplamp. Vlug wat !

Het werd weer licht en in een oogwenk waren de twee mannen weer op het dek.

Het witte schijnsel gleed haastig over de pikzwarte oppervlakte van het stille water, en toen kwam er eensklaps een bleek, verwilderd hoofd uit dat water opsteken, twee oogen staarden in doodsangst rond, een verwrongen mond liet nogmaals een vreeselijken kreet hooren, en het hoofd zou weer verdwenen zijn, nu misschien voor goed, als Raffles zich niet snel gebukt had, de vrije hand van Brand greep om zich in evenwicht te houden, voorover leunde en met volle hand in het haar gegrepen had, het dikke, gitzwarte, glanzende haar, dat op dat hoofd groeide !

Nu kwam het bovenlijf te voorschijn — twee stevig gebonden armen — twee aan de enkels bijeengebonden beenen. Beenen die in een fijn geplisseerd, wit rokje waren gehuld. De geredde was een vrouw !

Het was zelfs een jonge en een mooie vrouw, ondanks haar vreeselijke bleekheid, ondanks de doodsangst die van haar verwrongen gelaat was af te lezen.

Raffles trok haar geheel op het dek, legde haar daar neer, en maakte niet zonder moeite de touwen los, die haar dunne enkels en polsen omstrengelden.

De vrouw was in zwijm gevallen.

Terwijl Brand het licht op haar gelaat schijnen liet, wrong Raffles het mooie, eertijds zoo fraai geplisseerde rokje uit en vroeg even opziende naar Brand :

— Een vreemd geval, is het niet ? Heb je haar herkend, Brand ? Maar hoe kan ik zoodom zijn — ik vergat dat je niet op de „Sea-horse” geweest bent. Zij is een van de gasten van Moore — Ik had de eer en het voorrecht, haar te ontlasten van haar snoer paarlen, even voor ik haar moest verlaten.

Brand had in de grootste verbazing toegeluisterd en zeide :

— Maar hoe komt ze dan hier — waarom is ze gebonden — wie hebben haar willen vermoorden ?

— Dat valt moeilijk te zeggen Brand — maar aanstonds zullen we het weten. Maar op de eerste plaats moeten we ons bekommeren om deze vrouw, laten we haar binnen in de boot dragen.

Het viel niet moeilijk, de bewusteloze vrouw die niet zwaar woog, door de ronde opening in het dek aan Henderson toe te steken, die van het geheele geval niet veel begreep, maar de kalmte wist te bewaren die hem nooit verliet en de vrouw dadelijk naar de voorkajuit droeg, waar hij haar op een der rustbanken neerlegde, echter niet zonder de voorzorg te hebben genomen die bank te bedekken met een stuk zeildoek, want de reus was een man van orde, en hij hield graag zijn zaakjes keurig en glimmend.

Raffles opende snel het kastje waarin zich verschillende medicijnen en ook verbandmiddelen bevonden, en begon spoedig daarna de slapen en de polsen van de vrouw te wrijven met salmiak.

Zij had slechts zeer kort in het water gelegen, en kon dus alleen maar bewusteloos zijn van ontzetting. Het duurde dan ook geen minuut of zij sloeg de oogen op, waaruit de uitdrukking van vreeselijke angst al spoedig week, om plaats te maken voor verbazing.

— Hemel — waar ben ik ? klonk het zwak over haar bloedeloze lippen.

— Die dame gaat zeker veel naar de bioscoop, meende Henderson. Daar vragen de meisjes dat ook altijd als zij in een onaangename toestand zijn.

Raffles beantwoordde de vraag niet, maar zeide, opstaande uit zijn gebukte houding :

— Zorg voor deze vrouw, James. Geef haar wat rum te drinken. Wij gaan een onderzoek instellen, mijnheer Brand en ik.

— Als zij soms wil weggaan moet ik haar dan laten gaan, vroeg Henderson naief.

— Ik denk niet dat ze zal willen weggaan, James, antwoordde Raffles glimlachend. En als zij wilde — dan zou zij niet kunnen. De ladder, Brand.

Aan boord van de duikboot bevond zich een stalen ladder, uit drie deelen bestaande, die uit elkander konden worden geschoven, dan een lengte had van bijna zeven meter, en wel gebruikt werd om verbinding met den wal te krijgen, als de Bruinvisch wegens ondiepte, wat ver van de kust moest blijven.

De ladder was aan het einde voorzien van stevige haken, en zoo sterk, dat zij zelfs het gewicht van Henderson met gemak kon torsen.

Terwijl Brand dit voorwerp op het dek ging uiteenschuiven, en de deelen met de klem-schroeven stevig vastzette, zocht Raffles in de voorkajuit uit eenige kastjes verschillende voorwerpen bijeen.

De vrouw had zich op een elleboog opgericht, volgde hem verwonderd en wat angstig met een blik uit haar groote, zwarte oogen en vroeg tenslotte bedeesd :

— U laat mij toch niet alleen — ik ben — als ze mij weer vinden — zullen ze me opnieuw trachten te vermoorden, de ellendelingen !

Plotseling zweeg zij en begon te beven, terwijl zij Raffles met een strakken, ontstelden blik opnam.

Deze boog zich over haar heen en vroeg glimlachend :

— U heeft mij herkend ?

— U is — jij bent die matroos, die aan boord was van de Seahorse — wij zijn aan boord van je duikboot gekropen en toen je wegging heb je een naam genoemd... een naam...

— John Raffles, zeide de Grootte Avonturier rustig. Gij hebt je niet vergist. Ik ben de man van de duikboot, gij zijt nu binnen in mijn schip — en voorloopig veilig. Ik durf u wel waarborgen, dat Uw vijanden ditmaal nog geen vinger naar U zullen uitsteken !

— Maar jijzelf — zul je me niet verraden ? vroeg de vrouw, en een sidderen de arm greep naar de hand van Raffles die op tamelijk koelen toon ten antwoord gaf :

— Ik zeide U dat gij hier veilig zijt, Miss... met wie heb ik eigenlijk het voorrecht ?

— Ik ben Joan Clifford, antwoordde de jonge vrouw met gedempte stem, terwijl zij Raffles een schuwen blik toewierp.

— Nu, Joan Clifford, je hebt hier niets te vreezen. Je zult wel begrijpen dat ik je niet uit het water heb gehaald, om je op een andere wijze uit den weg te ruimen. Dat zijn trouwens

mijn methodes niet. Waarom wierpen ze je eigenlijk in het water ?

— Omdat... begon de vrouw aarzelend.

— Wacht eens, ik moet de volgorde van mijn vragen wijzigen ! Ik had moeten beginnen met je de vraag te stellen, wie daar eigenlijk boven ons hoofd rondspoken ! Geen vrienden van jou of van Moore ?

De vrouw scheen een moeilijke strijd met zichzelf te voeren, en toen overwon de natuurlijke wraakzucht, die in iedere vrouw sluimert, en zij antwoordde met gebalde vuisten, terwijl haar oogen vlammen schoten :

— Ik zou wel gek zijn als ik het verborg ! Daarboven is Mo Tassini — en dat wijf die Ann !

— Anders niemand ?

— O ja ! Om te beginnen de man van wien het huis is, en die het hier heeft gebouwd — een smokkelaar, en een groote !

— Zijn naam ?

— Joe Screwer !

— Het is geen erg Italiaansche naam, hernam Raffles.

— Hij is een Yankee, een gangster van de gemeenste soort. Zooveel mannen en vrouwen als die al uit rijden heeft genomen ! Je weet toch wat dat beteekent ?

Er kwam een harde uitdrukking op het gelaat van Raffles.

Hij herinnerde zich maar al te goed uit zijn verblijf te Chicago, wat daar in het taaltje der onderwereld de term, „mee uit rijden nemen” beteekende — hij beteekende, dat de man of de vrouw, die het ritje maakte, daar nooit van terugkeerde, maar onderweg laaghartig werd neergeschoten, om vervolgens als een waardeloos vod uit het geopende portier op straat te worden gesmeten.

De vrouw wachtte het antwoord van Raffles niet af, want zij scheen goed op een menschelijk gelaat te kunnen lezen, en vervolgde :

— Hij kon het daar niet langer meer uithouden. Hij wist dat zijn arrestatie voor de deur stond.

— Dan moet het wel heel erg zijn geweest, wat hij heeft uitgehaald ! viel Raffles haar sarcastisch in de rede. Men arresteert niet zoo spoedig in de Vereenigde Staten.

— En toen moet hij gevlucht zijn naar Europa, ging de vrouw voort, die de opmerking van Raffles schijnbaar niet gehoord had. Hij is altijd een groote vriend geweest van Tassini. En die heeft hem hier nu verborgen.

— Maar de politie moet dat toch geweten hebben ? Is dat huis dan niet doorzocht ?

— Wis en zeker ! Maar natuurlijk zonder resultaat. Denk je soms dat Joe gek is, en niet

weet wat hij doet, als hij ergens een huis bouwt? Het ligt zoo, dat je van mijlen ver langs den eenigen weg de politie kunt zien aankomen, en dan heeft het een paar kleine geheimen — één heb ik er van leeren kennen! besloot zij huiwerend. Den kelder hebben zij natuurlijk gevonden, de carabinieri, maar er is een tweede kelder, en de deur daarvan is niet zoo gemakkelijk te vinden, dat verzeker ik je. En in dat tweede hok is dat verschrikkelijke luik!

— Nu tenslotte nog deze vraag en dan laat ik je met rust. Wat deed je er? hoe kwam je er?

— Geloof je soms dat ik er op theevisite kwam? vroeg de vrouw met de spotzucht, welke Raffles zoo goed van de Amerikaansche dievenmeiden en soortgelijken kende. Ze hebben me geschaakt uit de speelzaal, zoo maar, op klaarlichten dag, met een mooi smoesje, en toen ik daar naar dat huis was gebracht, wilden ze alles haarfijn weten van Moore. Wat hij deed, waar hij naar toe dacht te gaan, om kort te gaan, wat zijn plannen waren. Ik — zie je — ik ben heel goed met hem bevriend, en daar hebben ze misbruik van gemaakt. Trouwens, die Ann, haat me als de pest, en ik moet zeggen; ik heb het er dan ook naar gemaakt. Dat alles scheen genoeg voor die kerels te zijn, om zich maar van me te ontdoen, toen ik niet wou zeggen, wat Moore voornemens was, en bovendien nog zoo stom was te dreigen dat ik zou verklappen waar Tassini zich verborgen hield.

Zij zweeg, een weinig uitgeput door het radde spreken, en haar oogen dwaalden rond, en bleven toen met een zonderlinge uitdrukking rusten op het parelsnoer van Adele Greenhorn, haar vriendin aan boord van de Seahorse, hetwelk de man die daar stond had meegenomen, en daar schijnbaar zoo achteloos had neergeworpen, alsof het een waardeloos prul was en geen stuk ter waarde van bijna twintigduizend dollar.

Raffles scheen haar blik volstrekt niet op te merken, en vervolgde rustig:

— Het wordt nu tijd, dat ik je alleen laat Joan Clifford. — Ik open deze kast, zooals je ziet hangen er droge kleederen in. Als ik jou was zou ik dat trainingspak maar aantrekken van dikke wol, het zal warm zitten, maar het is misschien voor jou nog van meer waarde dat het je heel goed zal staan. Weggaan kun je niet, en dat zul je ook wel niet willen. Hoogstens zou je me heel wat werk kunnen besparen. En dus vraag ik je of je soms weet wat die daarboven van plan zijn.

— Neen, dat weet ik niet. Op mijn woord! Als ik het wist zou ik het je zeggen, onmid-

dellijk! antwoordde Joan Clifford en Raffles zag aan de uitdrukking van haar oogen dat ze de waarheid sprak.

— In ieder geval zal Tassini zijn plannen tegenover Moore niet laten varen?

— Daar kun je wel donder op zeggen! Als je dat zou denken, dan zou je Tassini niet kennen.

— Mooi zoo. Hoeveel mannen zijn er op dit oogenblik daarboven?

— Op dit oogenblik acht, of misschien wel tien! Allemaal vrienden van Screwer, smokkelaars net als hij. Daarom is dat huis hier neergezet, dicht bij de kust! Er is een smal, voor goede klimmers heel bruikbaar pad naar zee. En je hebt zelf gezien wat een prachtige opslagplaats ze hier hebben. Alles is nog niet gereed, maar Screwer wilde hier een magazijn van maken, door....

— Door dit hol droog te pompen, of het water te dempen?

— Ben je gek? riep de vrouw op schrillen toon. Dat water is veel te nuttig voor hem! Daar kan hij lastige menschen in laten verdwijnen. Neen, zij waren geloof ik van plan, met kruit of kleine dynamietladingen even boven den hoogsten waterstand een tweede opening in het basalt te maken, zoo'n soort pakhuis, begrijp je.

— Nu het is voorloopig voldoende! — zeide Raffles kortaf. Trek snel andere kleederen aan.

— Mag ik rooken?

— Daar staan sigaretten! Je kunt rooken zoolang de boot met geopend luik drijft.

— Ik ben lastig hè?

— Nogal! antwoordde Raffles, zonder omwegen.

— Ja, dat kan ik me begrijpen. Je moet maar denken — ik ben niet voor mijn plezier in het water gevallen. Ik — ik moet je nog wel bedanken, Raffles, dat je mij er uit gevischt hebt. Ik ben ook niet veel zaaks, ik heb veel wat op mijn kerfstok — maar je bent dan toch jong, en je wilt toch zoo graag nog wat blijven leven!

— Het leven dat jij leidt. Joan, nu ja, daarover praten wij later wel eens, ik heb nu iets anders en nuttigers te doen.

Hij knikte haar nog eens toe, verliet haastig de kajuit, sloot de deur, greep de tasch met gereedschap, die hij met een riem om den schouder kon hangen, gaf Henderson nog eenige instructies, en voegde zich toen bij Brand, die reeds stond te wachten bij de gereedgemaakte ladder.

Het was niet zoo heel gemakkelijk, dit voorwerp zoo te plaatsen, dat het luik te bereiken was. Het was echter een gelukkige om-

standigheid, dat het hol als het ware puntig toeliep van boven, zoodat het luik nergens zeer ver van de zijwanden verwijderd was. De Bruinvisch voer dus eerst tot dicht bij een der wanden, de ladder werd op het dek gesteld, de ankers werden uitgeworpen en hadden spoedig een houvast, en toen bleek het dat het uiteinde van de ladder een soort van natuurlijke omgang bereikte, waarop de voeten gemakkelijk plaats vonden, en vanwaar een niet te klein man het luik als het ware kon grijpen.

Raffles klauterde het eerst naar boven, en begon in een niet al te gemakkelijke houding de kracht van zijn instrumenten op het luik te beproeven.

— Zouden zij dat niet hooren ? vroeg Brand ongerust.

— Alleen als ze in den tweeden kelder zijn gebleven, en dat komt me heel erg onwaarschijnlijk voor, gaf Raffles ten antwoord.

En rustig werkte hij door, en hij had juist een boor te voorschijn gehaald, toen van beneden een heldere stem klonk, die zeide :

— Geef je niet zooveel moeite ! Je hoeft het luik alleen maar op te duwen ! Van boven kun je het aan een ring opentrekken en er zit niet eens een grendel aan !

Daar stond, op het smalle dek, wijdbeens, en met een hand in haar zak, terwijl de andere een sigaret vasthield, Joan Clifford in haar wollen trainingspak, waarvan ze de pijpen bij de enkels had dichtgesnoerd.

Vlak bij haar stond, klaar om haar te grijpen als zij lust mocht gevoelen om een poging tot vluchten te doen, Henderson.

— Welbedankt ! antwoordde Raffles lakoniek. Het is heel dom van me geweest dat ik je niet dadelijk naar de inrichting van het luik heb gevraagd. Het is waar, men kan het gewoon opduwen ! En waarom ook niet ? Die Screwer heeft er natuurlijk geen seconde aan gedacht dat een levend wezen van deze zijde zijn huis zou kunnen naderen.

Het luik was van dikke planken vervaardigd en zwaar, maar Raffles kon het toch opduwen en vastzetten met behulp van een stuk ijzer, dat Brand hem aanreikte.

Het volgende oogenblik had Raffles zich aan beide handen opgetrokken, zweefde even boven het water, en toen verdween hij door de opening, en opende het luik geheel en al, na de steunende staaf te hebben weggenomen.

Hij knielde neer, en nam de tasch met gereedschappen van Brand aan, die hem spoedig op dezelfde wijze volgde.

Het zoeklicht van beneden drong gedeeltelijk in den kelder door, waarin ze nu stonden.

Eigenlijk was het niet meer dan een klein hok, nog geen twee meter in het vierkant.

Een venster was er niet. En een deur leek er op het eerste gezicht evenmin te zijn, maar omdat Raffles met zekerheid wist, dat er een was, zoo begon hij zorgvuldig te zoeken, totdat zijn scherp oog een bijna onmerkbare reet in den muur van gele bakstenen ontdekte.

Van een sleutelgat of iets dergelijks viel niets te bespeuren.

Het was duidelijk dat men de deur die zoo goed verborgen was, alleen aan de andere zijde, en dan nog slechts door middel van een goed verborgen mechaniek kon openen.

Raffles had echter een onuitputtelijk geduld, als hij eenmaal iets wilde ondernemen en hij probeerde net zoo lang, totdat hij een breekijzer in de voeg had weten te drijven, en toen wrongen hij en Brand met een stalen werktuig, tot dat zich een zwak geluid liet hooren — blijkbaar was het slot gesprongen !

Niet zonder moeite wisten zij vervolgens de deur nog open te wringen, en nu bleek de geniale vinding pas goed !

De deur was van gewoon plaatijzer, maar aan weerszijden bestreken met kalk, en vervolgens bekleed met gewone bouwstenen, en wel zoodanig, dat die stenen, zooals dit steeds het geval is, over elkaar heen staken, telkens voor de helft. Het was dus al bijzonder moeilijk, de naad te ontdekken tusschen deur en muur.

De tweede kelder bleek vrij wat ruimer te zijn, zooals Raffles opmerkte toen hij zijn zaklamp ontstoken had, terwijl Brand zich in de eerste plaats overtuigde, dat zijn browning goed werkte.

Er stonden eenige vaten en kisten, er stond ook een wijnrek met een honderdtal flesschen, en in den muur was een heel klein getralied venster. Drie treden voerden naar een zware deur, die gelukkig alle geluid had gedempt, dat de twee mannen bij hun binnendringen gemaakt had.

Zij draaiden behoedzaam aan de kruk en de deur ging open.

Raffles doofde nu even zijn zaklamp, en zijn hand gleed in zijn zak, waar zijn trouwe revolver te sluimeren lag.

Een gedempt geluid van lachen, en van luide stemmen was tot hem doorgedrongen.

Het leek van boven te komen.

Hij klopte Brand zachtjes op den schouder, vatte hem toen onder den arm, en bracht hem tot aan den voet van een trap.

Een zwak schijnsel was hier merkbaar, blijkbaar afkomstig van een lamp, die boven op een doorloop of portaal brandde.

Alles rook nog nieuw, naar versche verf, kalk en teer.

Met hun wapens in de hand slopen de twee

mannen de trap op, en hielden halt even voor de bovenste trede.

Vlakbij was een deur, en achter die deur klonken stemmen, heesch en schor van het drinken en zoo luid, dat zij gemakkelijk konden verstaan wat er gesproken werd.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VI.

MOORE VERDWIJNT EN DUIKT WEER OP.

Er waren ruim twee dagen verlopen na het voorgevallene met de „Seahorse” en de politie was nog steeds niet veel verder ofschoon haar ijver boven iederen twijfel verheven was.

Men zocht nog altijd meer in het bijzonder naar Mo Tassini, maar het leek wel alsof hij en zijn vriendin Red Ann als van de wereld waren weggevaagd.

Wat de gasten van Moore aangaat— men had hen bijna allen moeten aanbevelen in de goedertierenheid van den Amerikaanschen consul te Nizza, want er was bijna niemand aan te wijzen, die niet door de ramp verrast was, en dus maar heel weinig had kunnen redden.

De eenige vrouw, die iets van werkelijke groote waarde had bezeten, Miss Adele Greenhorn, had zich dit prachtige sieraad zien ontnemen, en allen waren van nu af gewone berooide landloopers geworden.

Zij waren hun geld kwijt en hun chequeboekjes, hun juweelen en hun gouden penhouders, hun ringen en de meesten zelfs hun persoonlijke papieren, paspoorten.

Natuurlijk had de politie reeds laten duiken naar het wrak.

Het was zoo schoon leeggehaald, als inbrekers die een onbewoonde, afgelegen villa bezoeken, dit huis maar kunnen leegplunderen.

Men vond er niets anders dan de zoeven genoemde papieren en die werden zorgvuldig verzameld, naar boven gebracht, zoo goed als het ging gedroogd en rondgedeeld onder de respectieve bezitters.

Maar men vond alleen maar wat kopergeld, een zilveren horloge, waarschijnlijk van een der matrozen, en verder niets meer.

De politie had dus plotseling een dubbele taak gekregen — ten eerste moest zij zoeken naar Tassini, ten tweede moest zij tot iederen prijs den onbeschaamden avonturier zien te vatten, die zich niet ontzien had een wrak te plunderen, dat voor een waarde van misschien wel honderdduizend dollar aan boord had gehad.

Men was het er niet over eens, wat eigenlijk het moeilijkste was, maar degenen die wel eens van Raffles gehoord hadden, verzekerden rustig, dat men het zoeken naar hem met veel succes dadelijk zou kunnen opgeven, daar het toch maar tijdverknoeien zou zijn.

De Fransche en Italiaansche politie dacht hier anders over, en rusteloos doorkruisten talrijke booten van de havenpolitie, torpedojagers, duikbooten, ja zelfs kleine kruisers en kanonneerbooten de Middellandsche Zee in alle richtingen, alsof men zocht naar een buitenlandischen vijand, die met man en macht de dierbare, vaderlandsche grenzen kwam bespringen.

En men vond noch Raffles, nog Tassini, noch zijn vriendin Ann!

Toen verdween plotseling Mijnheer Moore in eigen persoon, die in een staat van volkomen haveloosheid, een uitgebrande krater gelijk, eerst op een politiebureau en vervolgens in een goed hotel van Nizza had vertoefd, waarvoor de pensionsprijs voorloopig werd betaald door den reeds vermelden Amerikaanschen Consul.

Die verdwijning had plaats, in afwachting van het oogenblik, waarop hij weer over zijn papieren en dus ook over de mogelijkheid zou beschikken, geld van zijn bankier uit Amerika te laten komen.

Deze vermissing werd eigenlijk pas goed geconstateerd ongeveer een vollen dag nadat ook Joan Clifford voor de laatste maal gezien werd in de straten van Nizza.

Het was volkomen raadselachtig!

Wat Moore aangaat — hij had des morgens het hotel verlaten, met het doel, zich naar het hoofdbureau van politie te begeven, in de hoop, dat er iets, van den zeebodem opgevischte papieren, zou zijn terechtgekomen, zoodat hij zich behoorlijk zou kunnen legitimeeren.

Daar begon eigenlijk het raadsel al, want mijnheer Moore was, toen er door den portier van het hotel eens geïnformeerd werd, in het geheel niet op het Politiebureau geweest, en toch lag dat ook nauwelijks tien minuten loopens van het hotel verwijderd, en Mijnheer Moore had dan ook verklaard, bij dat verrukkelijke weder zijn voeten te willen gebruiken.

Nu was het een groot ongeluk voor den vermiste, dat hij natuurlijk in Nizza niet, of zoo goed als niet bekend was. Toch waren er eenige getuigen, die iets verklaarden van een grooten heer, in kleederen die hem te nauw waren met een pafferig, breed, glad geschoren gezicht en doordringende oogen, die dicht bij

het hoofdplein, in een taxi zou zijn gestapt.

Men zocht naar die taxi — men vond haar niet.

In Nizza zijn een paarhonderd taxichauffeurs, men ging van garage tot garage, klein en groot, maar geen enkele chauffeur had een passagier vervoerd, gelijk hij beschreven werd.

Feitelijk viel dit ook buiten het programma, want Mijnheer Moore had immers verklaard dat hij zou wandelen?

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat men aanstonds naar de vriendin van de vermiste ging informeerden, die misschien inlichtingen zou kunnen geven.

Onmiddellijk werd toen de zaak nog duisterder, want ook deze jonge dame was in geen velden of wegen te zien.

Tot verbijstering van de politie kreeg zij te hooren, na ampele inlichtingen te hebben ingewonnen, dat Joan Clifford reeds een etmaal te voren uit het hotel vertrokken was!

Of Mijnheer Moore dat dan niet opzienbarend had gevonden?

Neen, dat scheen van niet! Misschien was hij er aan gewend, dat zijn vriendin op geregelde, of misschien ook wel op ongeregelde tijden op eigen gezag uitstapjes maakte, die somtijds lange uitstapjes werden. Hoe dit dan ook mocht zijn, Mijnheer Moore had zich blijkbaar volstrekt niet ongerust gemaakt, en in de overtuiging geleefd, dat de jongedame wel weer boven water zou komen — gelijk zij een dag te voren had gedaan, maar toen in letterlijken zin.

Nog zelden had de politie van Nizza in zulk een moeilijke positie verkeerd.

Ten eerste zocht zij naar twee gevaarlijke misdadigers, een man en een vrouw, met name bekend, uit Chicago afkomstig, en ten tweede zocht zij, maar om geheel andere redenen naar de slachtoffers, ook een man en een vrouw — en allesbehalve gaande in geur van heiligheid! Integendeel, die mijnheer Moore en die madame Clifford schenen ook niet veel bijzonders te zijn, als men tenminste de telegrammen mocht gelooven, die met bliksemsnelheid overkwamen uit de groote steden aan gene zijde van den Atlantischen Oceaan.

Het spreekt vanzelf dat alle opvarenden van de „Seahorse” niet alleen grondig werden uitgehoord, maar zelfs met een zeker wantrouwen, want men wist nu wel langzamerhand, wat voor vleesch men in de kuip had en dat die heele vriendschaar van Mijnheer Moore gerecruiteerd was uit de wereld van Chicago, die men de onderwereld pleegt te noemen.

Niemand wist iets, niemand had zelfs eenig vermoeden. Of dit waar was viel niet uit te

maken, maar in elk geval kwam de politie er niet veel verder mee. Evenmin trouwens als met het verhoor der matrozen, van den kapitein en van den stuurman, eenvoudige en eerlijke zeelieden, die er, oprecht gesproken, niet naar hadden gevraagd van welk soort geld hun patroon het prachtige schip eigenlijk had gekocht, waarop zij dienst hadden gedaan.

Ook de bemanning wist niets, naar zij zeide, en ditmaal was het de volle waarheid, misschien hadden zij in den loop van de kruistocht van de Seahorse, wel nu en dan bij toeval iets uit de gesprekken opgevangen, waaruit bleek, wie en wat Mijnheer Moore eigenlijk was, maar zij hadden er zich verder niet om bekommerd, en wat er met hem gebeurd was, nadat hij het hotel had verlaten — dat wisten zij werkelijk niet.

Maar wij, die de bijzonderheden van dit avontuur nauwkeurig hebben kunnen opteekenen uit de door Charles Brand zorgvuldig bijgehouden registers, willen den lezer niet langer in het onzekere houden.

Wat er precies met Mijnheer Moore gebeurde, sedert hij een schoen die een beetje te nauw was met een pijnlijk gezicht op het hotelterras zette, blijve voorloopig verborgen. Maar zeker is, dat hij tegen lunchtijd op zijn doode gemak en zich geen vermissing bewust, met de handen op zijn breede rug, over het begin van de beroemde Cornished door wandelde, waarop op dat tijdstip geen levende ziel te bespeuren viel, toen er eensklaps een groote auto met sneltreinvaart kwam aanrijden, en op slechts weinige meters afstand van onzen man stopte.

Het breede portier werd, nog voor de wagen geheel stilstond, geopend, twee mannen sprongen op den weg, ieder gewapend met een browning, waarvan er een dreigend tot den doodelijk ontstelden smokkelaar in ruste zei:

— Verroer geen vin Moore, en schreeuw ook niet, anders is het hier nu dadelijk met je gedaan! Denk er om, dat je ditmaal aan het kortste einde trekt.

Moore kende reeds te lang de gewoonten en gebruiken onder de heeren gangsters om ook maar een seconde aan tegenstand te denken.

Hij mompelde iets onverstaanbaars, en een wenk van den anderen kerel was voldoende, om hem met gebogen hoofd en neergeslagen oogen de auto te doen binnenstappen die het volgende oogenblik met een waarlijk duivelsche snelheid weer wegreed, Nizza links liet liggen, en de weg insloeg naar Kaap Entibe.

— Nemen jullie me mee voor een ritje? vroeg Moore met een bevende stem, en met een schuinschen blik naar den browningloop die hem rechts tusschen de ribben drukte.

— Misschien! gromde een van de mannen die naast hem zat. In ieder geval is het je laatste rit geweest als je nog een bek opendoet. Laat het gordijn liever neer, Jim. Straks stijgt de weg en dan kan Tom niet meer zoo hard rijden en zouden ze ons misschien kunnen zien.

Het bevel werd opgevolgd en nu heerschte er diepe schemering daarbinnen in den wagen.

Maar de stoutmoedige ontvoerders van Moore moesten wel heel goed weten met wien zij te doen hadden, want een hunner die op de voorste bank gezeten was, draaide zich om, doorzocht de zakken van den gevangene — zoo mocht hij wel heeten — en haalde daaruit een zeer fraaie revolver, met een kostbaar gouden monogram op de kolf, de letters T. en M. door elkaar geslingerd.

— Met dat dingetje heb jij al menigeen het lampje uitgeblazen, is het niet Ted? vroeg de man grijnzend. Wie weet waar het nog voor dienen zal, als je niet doet wat de baas van je denkt te vragen! Man, dan ben je nog niet gelukkig! Ja, je had natuurlijk niet gedacht, dat wij je heelemaal van Chicago zouden nagaan — maar als Tassini eenmaal iets in den zin heeft dan voert hij het ook uit! Nou, ik zou niet graag in jouw schoenen willen staan!

— Zoo is het mooi geweest Jim! Houdt nu je snater maar! beval de man die naast Moore zat, grimmig. Jij praat veel te veel — en je weet dat Tassini niet van veelsprekers houdt!

Jim zweeg onmiddellijk, verbleekte, draaide zich om, en liet de buitgemaakte revolver in zijn zak glijden.

Er werd verder niet veel meer gesproken tijdens den rit.

Omtrent een uur later verliet de auto den hoofdweg, en sloeg een kronkelenden zijweg in, beplant met olijfbomen en platanen. De huizen waren hier zeldzaam.

En wat verder op hield deze weg eensklaps op, en verliep in een soort van ruige wildernis.

Inwoners van Antibes zouden U kunnen zeggen, dat eenvoudig gebrek aan geld de gemeente belet had, haar doel te doen uitvoeren in het gemeenschappelijke werk van den wegeaanleg tusschen Nizza en Antibes, die een aanzienlijke bekorting zou worden van den afstand.

Heinde en ver viel niemand te bespeuren.

De naastbijzijnde villa lag zeker tien minuten rijdens meer naar achteren. De auto stond stil.

Toen kwam er een dik touw te voorschijn, de polsen van Moore werden op zijn rug vastgebonden. Vervolgens werd het einde van het touw zoo aan zijn enkels bevestigd, dat hij alleen met kleine stappen kon loopen. Voor een ontdekking behoeften de bandieten niet te vreezen, want de plek was hier volkomen verlaten. Het kleine troepje volgde een slechts gebrekkig gebaanden, zeer smallen weg, onbegaanbaar voor een auto, daalde, steeg weer, kreeg de zee in het oog, verloor haar weer uit het gezicht, en stond tenslotte stil voor een splinternieuw, klein huis, van roode en gele baksteen, van welke achtervensters men een prachtig gezicht had over de baai van Nizza en de kaap.

Men kon zich voorts niets zoo woest, eenzaam en onherbergzaam voorstellen als deze omgeving van schaars begroeide, puntige, naakte rotsen.

Men moest de nadering van het viertal reeds hebben gezien, want de deur werd dadelijk geopend, en achter de binnentredenden weer gesloten.

Moore werd aan weerszijden bij den arm gevat, en zoo werd hij een vertrek binnegeduwde, waar zes mannen bijeen waren, en achter een tafel, met een sigaret in den mond, zat Tassini, keek hem onbeschaamd aan, en zei onverschillig:

— Ben je daar, Moore? Nu, dan zullen wij eens praten!

HOOFDSTUK VII

TASSINI'S EINDE.

Moore wierp een verschrikten blik om zich heen. Hij had zelf menige misdaad gepleegd, hij had geroofd en vermoord en hij wist op een prik, waartoe al deze kerels afzonderlijk en in gemeenschap in staat waren. Hij wist dat zijn leven geen lire waard was voor die bandieten, die duizenden hadden uitgegeven alleen om hem te volgen en wraak te kunnen nemen voor zijn verraad jegens Al Capone.

Zijn gezicht was vaal, zijn wangen hingen neer, zijn oogen waren half dichtgeknepen.

Tassini begon langzaam te spreken, op ieder woord den nadruk leggend.

— Je bent het den eersten keer ontsnapt, Moore, en dat was niet eens je eigen schuld. Door Raffles gered, nietwaar? Dat heb ik tenminste gehoord. Die duivel schijnt dus overal te zitten. Met hem rekenen we later

wel af. Maar zie je — de vrienden van Al zijn taai, en wat den eersten keer niet lukt....

Het zware lichaam van Moore begon heftig te sidderen, en zijn stem was heesch van ontzetting en nauwelijks verstaanbaar toen hij er met moeite uitbracht :

— Ze hebben me gezegd — er zou mij niets gebeuren.... gaan jullie.... moet ik er aan gelooven.... ?

Er kwam een leelijke glimlach om de dunne lippen van Tassini, en hij wendde den schuwen blik af, toen hij ten antwoord gaf :

— Misschien niet. Dat zal wel van je zelf afhangen, Moore. We zullen eens praten, zooals ik zei. Je had veel geld aan boord van dat mooie scheepje, nietwaar ?

— Ikzelf zoowat achtduizend dollar contant, en dan.... natuurlijk mijn credietbrieven....

— Dat spreekt. En je chequeboekje ! Je Bank ken ik ook. Je had hier in Nizza zooveel kunnen trekken als je wilt, nietwaar ?

— O neen — maar een klein bedrag — nog geen tachtigduizend dollar.

— Dat noemt hij weinig ! hoonde Tassini. Zien jullie, jongens, hoe hij op de penning is, dat zwijn ? Nu zullen we eens onderzoeken, wat het zwaarst bij hem weegt ! Zijn leven of zijn geld. Ik ga dus voort, Moore. Je moet wel begrijpen, dat ik je op dien stillen weg gemakkelijk had kunnen laten neerpaffen — dan had ik mijn wraak gehad, maar geen tachtig duizend dollar !

Moore sperde zijn oogen onder de zware leden een oogenblik wijd open en stotterde :

— Hoe meen je dat ? Mijn chèqueboek is drijfnat en bij de politie !

— Dat is een klein ongeluk ! Hier is een splinternieuw chèqueboekje, van dezelfde bank, het filiaal van de Crédit Lyonnais. Daar ligt ook een vulpenhouder. Nu, ik zal wel niet veel meer te praten hebben ? Neem die pen en vul een cheque aan toonder in, laten we zeggen vijfenzeventigduizend !

Moore keek zijn doodsvijand een kort oogenblik met knipperende oogen aan.

— Dan — dan zou ik straatarm zijn ! stotterde hij. Ik ben alles kwijt, mijn schip — mijn contant geld, mijn juweelen. Je weet wel dat dat allemaal gestolen is door Raffles, met behulp van zijn verdoemde duikboot.

— Straatarm ? Ik laat je nog vijfduizend ! zeide Tassini schamper. Genoeg om weer mee terug te keeren naar de Staten. Aarzel je nog, man ? Taxeer jij je eigen leven niet eens meer op 75000 ?

Er werd een heftige strijd gevoerd in het binnenste van Moore, dat was duidelijk te zien.

— Jullie rukken me het hart uit het lichaam ! brulde hij tenslotte.

— Wil je dan je heele lichaam missen, vroeg Tassini, en met tergende langzaamheid trok hij zijn browning.

— Maak mijn handen los — hier die pen ! gilde Moore, met het angstzweet op het voorhoofd. Ik geef je alles wat je wilt — maar kan ik daarna gaan ? Laat je mij het leven, Tassini ?

Tassini gaf niet onmiddellijk antwoord, en zijn valsche oogen waren schuins weggedraaid, toen hij eindelijk zeide :

— Geen kogel zal deze revolvers verlaten, dat zweer ik je, als je die cheque teekent !

Een paar van de bandieten hadden de touwen losgemaakt.

Moore wierp zich als het ware op de gereedliggende vulpen, vulde een cheque in, onderteekende met een hand die niet beefde, scheurde de cheque uit het boekje, stak ze Tassini toe met de op sidderende toon geuite woorden :

— Hier heb je het geld, en laat me nu gaan !

Tassini had de cheque aandachtig gelezen, vouwde ze op, stak ze afgemeten in zijn portefeuille, bergde die weg, en toen pas keek hij Moore aan met oogen die van haat gloeiden en schreeuwde tot de bandieten :

— Vooruit maar jongens ! Verzuip hem !

Een paar van de mannen wierpen zich op Moore, die met een verstikte stem jammerde, niet eens in staat om zich te verzetten zoozeer had de schrik hem verlamd :

— Tassini ! Je hebt gezworen, Tassini ! Je breekt je eed !

— Ik heb gezworen, dat geen kogel onze revolvers zou verlaten — en die eed houd ik ! schreeuwde Tassini woest. Je zult dit huis ook verlaten zooals ik beloofde — maar niet door de deur ! Weg met hem jongens ! Vier man is voldoende !

Inderdaad, de ongelukkige Moore was weinig meer dan een menschelijk vod, een zware zak, toen vier van de bandieten hem half bewusteloos het vertrek uit duwden, een gang door, en weer door een kelderdeur.

Half struikelend, half vallend, strompelde hij eenige schreden af, en stond in een schaars verlichten kelder.

Toen begon hij luid om genade te jammeren, afzichtelijk in zijn lafheid en doodsangst.

— Maak de tusschendeur open, Derrick, beval een van de mannen die Moore overeind hield ruw.

De man die was aangesproken, trad op de geheime steenen deur toe, toen deze uit zichzelf langzaam openging, en een vrouw als een spookgedaante op den drempel verscheen, die

de man met een schreeuw van krankzinnige angst deed terugdeinzen.

— Joan! Joan! gilde hij. De schim van Joan!

En toen viel hij plat voorover op den grond, bewusteloos, als neergeslagen met een ijzeren knods.

Inderdaad was het Joan Clifford, in een lang, wit gewaad, een soort van pij, met een marmarwit gezicht, de oogen starend, en wijd geopend, de haren los, nat en doorstrengeld met zeewier.

De man die Moore had vastgehouden, en die niet zoo spoedig van zijn stuk te brengen scheen, trok met de rechterhand zijn revolver, maar voor hij het wapen gebruiken kon, had Moore zich losgerukt, en velde hem met een vuistslag, die met zulk een vreeselijke kracht aankwam, op de goede plek, dat de man zelfs geen kreet kon slaken, maar omviel als een gevelde boom, met het hoofd tegen den muur sloeg, en roerloos bleef liggen.

Wat de twee andere bandieten betreft — hetgeen er zoo plotseling gebeurde, in minder dan een paar tellen, had hen zoozeer overbluft, dat zij in hun verbijstering een paar kostbare seconden verloren.

Dat tijdverlies zou hun noodlottig worden.

Achter de gestalte van Joan doken eensklaps twee mannen op, waarvan er een zoo geweldig groot was, dat hij eenigszins gebukt moest gaan, om zijn hoofd niet tegen de zoldering te stuiten.

Deze man had een soort van korte knuppel in de hand, en die knuppel viel het volgende oogenblik neer op het ongedekte hoofd van een der gangsters, die met een diepe zucht en de rechterhand nog half in zijn zak, waar zijn revolver zat, ineen zakte.

De vierde man, bijna dol van angst en verbijstering, over die plotselinge verschijningen, wilde wegsnellen, maar Moore, die eensklaps een geheel ander mensch scheen te zijn geworden, deed hem struikelen, wierp zich boven op hem, en beval op gedempten toon:

— Binden en knevelen, Brand. En als je een kik durft geven, jij moordenaarshandlanger, dan....

— Dan zal ik je met dit dingetje op je kop timmeren, en je schedel inslaan als een uitgeblazen ei! vulde de reus dreigend den zin aan.

— Geen overhaasting, James! Ik geloof dat je dien ander ook al leelijk hebt toegetakeld. Bedenk dat die lieden niet allemaal zulke harde schedels hebben als jijzelf!

De reus wierp een tamelijk onverschilligen blik op de roerlooze gedaante en zei:

— Met een paar maanden ziekenhuis zal

hij er wel bovenop zijn, Mylord. En wat nu verder?

— Nu naar boven! En denk er om — niemand van hen mag ontkomen. Maar niet schieten, tenzij zij zelven beginnen. Joan, ik zou je raden om hier te blijven — je hebt je rol prachtig gespeeld.

— Neen! Dat doe ik niet — ik zal jullie niet voor je voeten loopen, ik zal je volgen, maar ik ga mee! Ik wil dien sluipmoordenaar nog laten zien dat ik nog leef! Deze twee zijn stevig gebonden en gekneveld en de anderen zijn er zoo aan toe dat ze geen vin kunnen verroeren.

— Vooruit dan! beval Raffles fluisterend, snel de drie tredjes opstormend, die naar de kelderdeur voerde.

Daar in het voorvertrek scheen men niets van de korte worsteling en den val der lichamen op den steenen keldervloer gehoord te hebben. Misschien kwam dit wel omdat de branding van den vloed op zijn hoogst op deze plek een oorverdoovend geweld maakte.

Brand zelf had de revolver van Moore weer tot zich genomen, na zich te hebben overtuigd dat het wapen geladen was, sloop de gang door, en wenkte zijn twee metgezellen om op alles voorbereid te zijn.

— Toen wierp hij met een ruk de deur van het woonvertrek open en riep met een luide stem:

— Handen op! En wie zich durft verroeren is een lijk!

Er waren daar in die kamer, vijf mannen met inbegrip van Tassini, en als Raffles alleen was geweest zouden ze zeker het bevel niet gehoorzaamd hebben. Maar achter hem werden twee mannen zichtbaar en een daarvan telde wel voor zes!

Tien handen gingen dus langzaam de hoogte in en Tassini siste met bleke lippen, en oogen die gloeiden van woede en wraakzucht:

— Moore! Bij Satan!

— Niet Moore, Tassini! Die schavuit zit veilig op een heel andere plek dat ik alleen hem weer zou kunnen bevrijden! Niet Moore — maar Raffles!

En met een snellen ruk trok hij zich de pruik van het hoofd, en rukte de ruige wenkbrauwen weg die de zijne verborgen hadden.

De aderen op het voorhoofd van Tassini zwollen. Hij sidderde over zijn geheele lichaam. Zijn oogen kregen een moorddadige uitdrukking en het wit ervan werd met bloed doorschoten.

De revolver van Raffles ging een weinig de hoogte in, en koel klonk zijn stem:

— Bega geen domheden, Tassini! Ik zie

aan je gezicht dat je werkelijk iets dwaas wilt doen. Maar bedenk wel dat ik geen seconde zal aarzelen, om de trekker over te halen van dit wapen, met zijn gouden monogram dat je zoo goed bekend moet zijn. Dat heb ik afgenomen van Moore, die mij gevolgd is als een lam — zoodra ik hem de diamanten spin liet zien. Ook daar zul je de beteekenis wel van kennen, nietwaar? Jullie zijn immers bij één bende geweest, die naar die spin genoemd was? Je hebt immers touw bij je James? Bindt dan die kerels, en goed stevig, dan zal ik de politie opbellen, die binnen een kwartier gemakkelijk hier kan zijn! Begin maar met hen. Met Tassini heb ik nog een paar woorden te spreken.

Terwijl Brand de vier gangsters met zijn revolver in bedwang hield, bond Henderson ze op zeer afdoende wijze en zoo, dat ze ternauwernood adem konden halen. En terwijl hij ze neerwierp, zooals een kruier een zware kist liet vallen, ieder in zijn eigen hoek, zeide Raffles op gedempten toon tot Tassini dicht voor hem tredend:

— Capone of zijn zaakgelastigden zullen je wel veel geld hebben gegeven om dit moordenaarszaakje op te knappen, Tassini?

En daar de bandiet zweeg vervolgde Raffles:

— Het kan niet anders, je zult wel flink van werkkapitaal zijn voorzien. Houdt je handen boven je hoofd!

Raffles stak zijn hand in een binnenzak van de jas die de bandiet droeg, haalde er de

portefeuille uit, die een veelbelovende ronding vertoonde, woog ze op zijn hand en mompelde tevreden:

— Dat ziet er goed uit! Helaas, de cheque is natuurlijk niets waard, want mijn uiterlijk mag op dat van Moore lijken, mijn handteekening doet het zeker niet.

Raffles stak de portefeuille in zijn eigen zak, hetgeen voor een oogenblik zijn aandacht afleidde en bliksemsnel ging de rechterhand van Tassini omlaag, en trof den benedenarm van Raffles met zooveel kracht, dat het wapen hem ontschoot.

In een ommezien was Tassini voorbij, en rukte de gangdeur open.

Met een schreeuw deinsde hij achteruit.

Daar, op den drempel, stond Joan Clifford, die hij met eigen hand door het luik had geworpen, in het hol vol water, hoogopgericht, witter dan de dood zelve, en met groote blauwomkringde oogen — een zeer fraai staaftje van schminkkunst!

Een kort oogenblik staarde de moordenaar zijn slachtoffer aan.

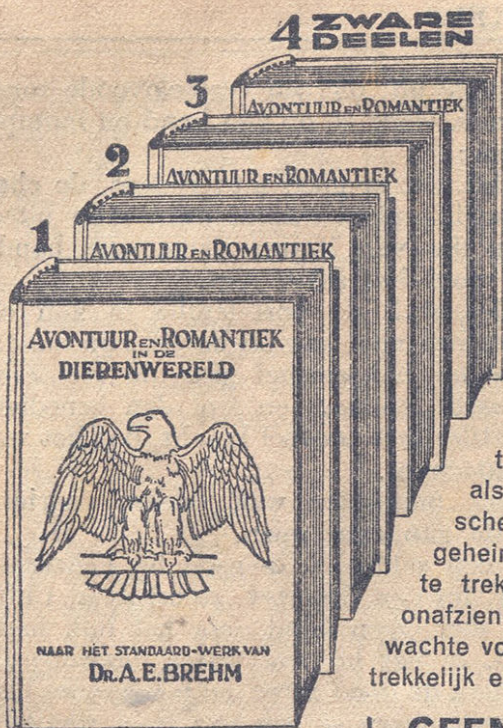
Toen werd zijn gelaat op een vreeselijke wijze verwrongen.

Hij sloeg de handen voor het gezicht, slaakte een brullenden kreet en begon toen hoog en schel te lachen, onophoudelijk te lachen, tot Brand zich de handen voor de ooren moest drukken en toen viel hij neer zoo lang hij was, stuiptrekkend, met het schuim op de lippen.

De ontzetting had hem waanzinnig gemaakt.

De volgende aflevering bevat:

DE GROOTE MATCH.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
{ tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD **COUPONS**

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

MARY LAVIOL EN STANLEY SMITH DE BEKENDE NETRO-GOLDWYNN MAVER ARTISTEN

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA N^o30 1 1/4 ct ||| NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct ||| GOLDDOLLAR 1 ct
- MASPERO N^o2 1 1/2 ct ||| PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct ||| FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus
te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS PUNTEN

L 21

Naam:
Adres:
Stad:
Gefieve, mij gratis en franco Uw nieuww Batco-Ringen-Catalogus te zenden, met vijf vrije punten. Van éénszelfde adres wordt slechts een dezer bons geaccepteerd